

Ἡ ΔΙΑΠΑΡΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

Ἐγκριθεῖσα ἐπὶ τοῦ Υπουργείου τῆς Παιδείας καὶ τῶν Ἐκκλησιαστικῶν διὰ τὴν παιδικὴν ηλικίαν.

ἜΤΟΣ Β'.

ΑΘΗΝΗΣΙΝ, Ἰούλιος 1880.

ΣΑΡΙΣ. 7.

Ἐξοχὴ καὶ πόλις.

ΕΞΟΧΗ ΚΑΙ ΠΟΛΙΣ.

Λαμπρά κυρία του θυραού, διάσμοι πολίται,
 Ὅ ἐν τῇ πόλει βίος σας δὲν θά μὲς δελεάζῃ.
 Τὰς πεδιάδας προτιμῶ, τοὺς λόφους καὶ τὰ δάση.
 Τὰ ἔρη, ὅθεν πρὸ ἑμοῦ εὐρὸς ὄριζων κείται.

Στοιχάζομαι ἡ θερινὴ ὅπου τὰ φθῶς ἡμέρα,
 Πῶς μίνετε κατάλειστοι ἐντὸς τῶν δωματίων.
 Πατεῖτε λίθους καίοντας θερμῶν πεσοδρωμάτων,
 Καὶ ἀναπνέει πνιγνόν τὸ στήθος σας ἀέρα.

Μακρὰ παραπετάσματα, πολύτιμοι ἀλλάκι
 Πλησίον σας τὸν ἥλιον γὰ φθῶς δὲν ἀφίουν.
 Ἄλλ' ὅμως κρείττα σκιὰν καὶ ζωογόνον χύνουν.
 Ὁ φροντωμένος πλάτανος, ἡ εὐφυλλὸς πελέια.

Τοῦ αἴμου σας τὴν αἴθουσαν, τὸν ἤτυχον κοιτῶνα
 Περιοίξαι τῆς εὐχρῆς καλύπτει καὶ ἀτολίζει.
 Πλήν πόσον περισσότερο τοῦ περικύβητος ἀξίζει.
 Ὁ τέλης, ὅστις πράσινας καλύπτει τοῦ λειμῶνα!

Ἐξήλθετε! Κατάφοτος ἡ φύσις περιμένει.
 Καλύψετε ἀχυρόκαπον προσφέρει τὸ χωρίον.
 Ἀσπάζητε τὴν ἐσπλή ζῶν τῶν ἀγροθίων.
 Ἄβραζαζή τῆς πόλεως τὸν ἀνθρώπων μαραίνει.

Ἐκεῖ θὰ μ' ἀπαντήσητε. Πρῶτ', πρῶτ' βαδίζω,
 Καὶ περιτρέχω εὐθύμως βουνὰ καὶ ἀπωρείας.
 Καὶ κῆπτων πρὸ τοῦ βράχου ἐν ὄρεα μεσημέριας,
 Λαμβάνω ὕδωρ ἀφρονον τὴν κεφαλὴν δροσίζω.

ΛΑ. ΚΑΤΑΚΟΥΖΗΝΟΣ.

ΤΟ ΠΟΤΗΡΙΟΝ ΤΩΝ ΔΑΚΡΥΩΝ

Ὁ μικρὸς Τιμολέων ἦτον ἀσθενὴς καθ' ἡμέραν αἱ δυνάμεις του ἐξέλειπον καὶ τὸ πρόσωπόν του ὠχρεία.

Μίαν ἑσπέραν ἦτο πολὺ, πολὺ ἀσθενὴς ἐκλινε τὴν μικρὰν του κεφαλὴν εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς μητρός του καὶ ἀπεκοιμήθη. Καὶ εἶδεν ὄνειρον.

Τῷ ἐφάνη ὅτι ἀνέβη εἰς τὸν οὐρανὸν εἰς ἄγγελος μὲ ὠραῖον πρόσωπον καὶ μακρὰς λευκὰς πέφυγας ἦνοιξε μίαν μεγάλην θύραν καὶ τῷ ἔδειξε μὲ τὸν δάκτυλόν του νὰ εἰσέλθῃ εἰσέλθε εἰς μίαν αἴθουσαν τόσο μεγάλην καὶ τόσο μεγαλοπρεπῆ ὅποιαν οὐδέποτε εἶχεν ἰδεῖ· τὸ ἔδαφος ἦτο ἐστρωμένον μὲ τάπητας κεντημένους μὲ ἀληθινὰ φυτὰ καὶ ἀνθὰ ἐπὶ τῶν τοίχων ἦσαν ἐξωγραφισμένα πτηνὰ, ἀλλ' ἦσαν ἀληθινὰ καὶ ἐκλάδουν ἀπὸ τὰς θέσεις των ἀπέναντι δὲ τῆς θύρας ὑψοῦτο θρόνος ὀλόχρυσος, ἐστολισμένος μὲ χιλιάδας μικρῶν ἀγγέλων ἀπὸ

ἀδάμαντας, ἀπὸ σάπφειρον, ἀπὸ τοπάζιον, ἀπὸ ἀμέθυστον· παράδοξον πρᾶγμα! καὶ αὐτοὶ οἱ ἄγγελοι εἰκόνου τὰς πτερυγὰς των καὶ ἡ αἴθουσα ἐπληροῦτο ἀπὸ κυματισμοῦ ἀκτινοβολίας. Καὶ ἐπὶ τοῦ θρόνου... ὦ! ἐπὶ τοῦ θρόνου ἐκάθητο ὁ Θεός· μάλιστα ὁ Θεός· τὸ πρόσωπόν του ἐξέπεμπε τόσο φῶς, ὅσον χίλιοι ἥλιοι καὶ διὰ τοῦτο δὲν ἠδύνατο νὰ τὸ διακρίνῃ, ἀλλὰ ἤκουε τὰς φωνὰς τῶν ἀγγέλων, οἱ ὅποιοι ἐμελωδῶδον τὸ ὄνομά του· καὶ ἦτο τόσο γλυκεῖα ἡ φωνὴ των, ἦτο τόσο μαγευτικὴ ἡ ἁρμονία των, ὥστε τῷ ἤρχοντο δάκρυα εἰς τοὺς ὀφθαλμούς· ὁ μικρὸς Τιμολέων ἵστατο ἐκστατικὸς ἀπὸ θαυμασμόν· ποτὲ δὲν εἶχεν ἰδεῖ τοιαῦτα πρᾶγματα...

Αἶφνης ἀκούει μίαν φωνὴν ἐρχομένην ἀπὸ τὸν θρόνον νὰ τῷ λέγῃ: «Τιμολέων, ἔλα πλησίον μου, εἶμαι ἐγὼ ὁ Πατέρας σου, ὁ Θεός» καὶ ὁ Τιμολέων ἐπλησίασε· τί περίεργον πρᾶγμα! ἡ λάμψις τὴν ὅποιαν ἐξέπεμπε τὸ πρόσωπον τοῦ Θεοῦ δὲν ἦτο ὡσάν τοῦ ἡλίου, ὥστε νὰ μὴν ἠμπορῆ νὰ τὴν κυττάξῃ τὸ ναντίον ὅσον περισσότερο ἐβλεπε τὴν λάμψιν ἐκείνην, τόσο περισσότερο ἀγαλλίασιν ἠσθάνετο· τῷ ἐφαίνετο ὅτι τὸν ἐφώτιζεν ἕως μέσῃ εἰς τὴν ψυχὴν του.

Ὁ Τιμολέων εἶχε πλησιάσει εἰς τὸν θρόνον τοῦ Θεοῦ.

— Τιμολέων, τῷ λέγει πάλιν ἡ φωνή, εἶσαι ἀσθενὴς πολὺ ἀσθενὴς καὶ ἠμπορεῖς ν' ἀποθάνῃς· ἀλλὰ τὸ βλέπεις τοῦτο τὸ ποτήριον; (καὶ τὸ ἔδειξε τότε ἐν ὀλόχρυσον ποτήριον) ἂν εὐρεθῇ κενεὶς εἰς τὸν κόσμον νὰ τὸ γεμίσῃ μὲ δάκρυα, τότε δὲν θ' ἀποθάνῃς.

Ὁ Τιμολέων ἔτρεμε· ποῖος θὰ ἤρχετο νὰ χύσῃ τόσο πολλὰ δάκρυα δι' αὐτὸν καὶ νὰ τὸν σώσῃ; οὔτε ὁ ἴδιος δὲν θά ἠμπορεῖ νὰ χύσῃ τόσο δάκρυα· ἔπρεπε λοιπὸν ν' ἀποθάνῃ!.. ἤρχισε νὰ κλαίῃ τότε.

Αἶφνης τῷ ἐφάνη ὅτι ἤκουσε βήματα πλησίον του· ἤγειρε τὴν κεφαλὴν του καὶ ἐν μέσῳ τῶν δακρύων τῷ ἐφάνη ὅτι διέκρινε μίαν γνωστὴν μορφήν, μίαν μορφήν πολὺ ἠγαπημένην, μάλιστα πολὺ ἠγα-

πημένην· διότι ἦτον ἡ μήτηρ του καὶ ἐκράτει εἰς τὰς χεῖράς της τὸ χρυσοῦν ποτήριον καὶ ἐκλαιε, καὶ ἐκλαιε· τὰ δάκρυά της ἔτρεχον ὅπως αἱ σταγόνας τῆς βροχῆς τὸν χειμῶνα ὅταν βρέχῃ· καὶ τὸ ποτήριον ἐγέμιζεν ὀλονεν, ἀλλὰ τὰ δάκρυά της δὲν ἐσταίρευον· ὦ! τί πολλὰ δάκρυα εἶχεν ἡ μήτηρ του δι' αὐτόν! τὸ ποτήριον ἐγέμισεν ἕως εἰς τὰ χεῖλη, ἀλλ' ἐκείνη ἐκλαίει ἀκόμη καὶ προσφέρουσα τὸ ποτήριον εἰς τὸν Θεὸν ἔπεσεν εἰς τοὺς πόδας του φωνάζουσα:

— Τὸ παιδί μου, Θεέ, τὸ παιδί μου! Σώσέ μου το καὶ πρὸ τῆ ψυχῆ μου.

— Τὸ παιδί σου ἐσώθη· εἶπεν ὁ Θεός, καὶ οὐ θὰ ζήσης διὰ νὰ τὸ ἴδῃς μεγάλον καὶ καλόν· τὸ ἔσωσαν τὰ δάκρυά σου· εἰάν δὲν εἶχε τόσο ἀφωσιωμένην μητέρα θ' ἀπέθνησκε.

Καὶ τότε ἡ μήτηρ του ἄρμησε καὶ ἐνηγκαλίσθη τὸν Τιμολέοντα καὶ τὸν ἠσπάζετο μετὰ δακρύων καὶ ἐν μέσῳ τῶν λυγμῶν της ἠκούετο μόνον: «παιδί μου, παιδί μου.»

Καὶ ὁ Τιμολέων ἐνηγκαλιζέτο τὴν μητέρα του χύνων δάκρυα χαρᾶς καὶ εὐγνωμοσύνης κ' ἐφώναζε: μητέρα! μητέρα! ὄτε... ἐξύπνησε.

Ὁ ἥλιος εἶχεν ἀνατείλει· τὰ πτηνὰ ἐκλάδουν ἁρμονικῶς ἐπὶ τῶν δένδρων τοῦ κήπου των καὶ τὰ ἀνθὰ διέχεον τὰ εὐώδη των μύρα· μία ἀκτίς τοῦ ἡλίου εἶχεν ἔλθει ἕως ἐντὸς τῆς μικρᾶς του κλίνης· αὐτὸς ἐκεῖτο παρὰ τὸ πλευρὸν τῆς μητρός του ἐναγκαλιζόμενος αὐτήν.

ἦτο ὄνειρον αὐτὸ τὸ ὅποιον εἶχεν ἰδεῖ, ἀλλὰ καὶ ὅτε ἦνοιξε τοὺς ὀφθαλμούς του εὗρεν ἑαυτὸν εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς μητρός του ἠτις εἶχεν ἐπ' αὐτοῦ προσηλωμένον βλέμμα στοργῆς καὶ ἐκλαιε καὶ ἐκλαιε ὥστε οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς εἶχον γίνεαι ἐρυθροὶ ἀπὸ τὰ δάκρυα, ἀπαράλλακτως ὅπως εἰς τὴν αἴθουσαν τοῦ Θεοῦ.

Πῶς ἦτο τότε ὄνειρον ἀφ' οὗ τὸ ἐβλεπε καὶ μὲ ἀνοικτούς ὀφθαλμούς;.....

Καὶ ὅμως ὦ χαρὰ! ὦ εὐτυχία! ἦτο καλὰ, ἐντέλως καλὰ πλέον· ἡ δρόσος τῆς υγείας ἐπνεεν ἐντὸς του.

Τότε τῷ ἐφάνη ὅτι ἤκουσε τὴν φωνὴν τοῦ Θεοῦ ἠτις ἔλεγε πρὸς τὴν μητέρα του:

— Τὸ παιδί σου ἐσώθη· τὸ ἔσωσαν τὰ δάκρυά σου· εἰάν δὲν εἶχε τόσο ἀφωσιωμένην μητέρα θ' ἀπέθνησκε.

Καὶ ὁ μικρὸς Τιμολέων ἐνηγκαλίσθη καὶ πάλιν θερμῶς τὴν μητέρα του καὶ προσκολλησας τὰ χεῖλη του τὰ μικρὰ εἰς τὰ χεῖλη τῆς μητρός του ἀνέκραξεν ἐκ βάθους ψυχῆς περιπαθῶς:

— Εὐχαριστῶ! μητέρα!

ΔΙΑΜΥΑΙΟΣ ΕΙΜΑΡΜΕΝΟΣ.

ΤΑ ΔΑΜΑΣΚΗΝΑ.

Μίαν ἡμέραν ἡ κυρία Καλλιᾶδου μετέβη μὲ τὰ τέσσαρα τέκνα της νὰ ἐπισκεφθῇ τὸν κήπον των, ὅστις τοὺς ὑπέδεχθη εἰς τὸν κήπον. Ὁ γέρον ἐφραεν ἐπὶ ἐνὸς ἀμπελοφύλλου τέσσαρα δαμάσκηνα κίτρινα ὡς ὁ χρυσοῦς καὶ μεγάλα ὡς αὐγά. Μόνον αὐτὰ εἶχον ὀριμάσει εἰς τὸν κήπον.

— Σὰς ἀφίνω τὴν φροντίδα, τοῖς λέγει ἀστεϊαυόμενος, νὰ εὐρητε σεις οἱ ἴδιοι τὸν τρόπον νὰ μοιράσητε εἰς πέντε τὰ τέσσαρα αὐτὰ δαμάσκηνα χωρὶς νὰ τὰ κομματιάσητε.

— Ἐγὼ λαμβάνω τὴν φροντίδα ἀπῆντησεν ἡ Εὐανθία, τὸ μεγαλύτερον τῶν κορασίων. Μόνον ἀφήσατέ με νὰ κάμω τὸν λογαριασμὸν κατὰ τὸ ἰδικόν μου σύστημα.

Τότε ἔλαβε τὰ τέσσαρα δαμάσκηνα καὶ εἶπεν:

«Ἡ ἀδελφὴ μου, ἐγὼ καὶ ἐν δαμάσκηνον κάμνουν τρία· οἱ δύο ἀδελφοὶ μου καὶ ἐν δαμάσκηνον κάμνουν ἐπίσης τρία· δύο δαμάσκηνα καὶ ἡ μητέρα κάμνουν πάλιν τρία. Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον τὸ μοίρασμα εἶνε σωστόν, καὶ χωρὶς κομμάτια.»

Οἱ ἀδελφοὶ καὶ αἱ ἀδελφαὶ τῆς Εὐανθίας εὐχαριστήθησαν ὑπερβολικώτατα ἐκ ταύτης τῆς διανομῆς. Ἀλλ' ἡ κυρία Καλλιᾶδου, ἐτι μάλλον εὐχαριστήθησα διὰ τὸν εὐφυῆ συνδυασμὸν τῶν ὀπίων ἐκάμεν ἡ θυγάτηρ της, καὶ πρὸ πάντων διὰ τὴν ἀγαθότητα τῆς καρδίας, τὴν ὅποιαν ἔδειξεν, ἔδωκεν εἰς ἕκαστον τῶν τέκνων της ἀπὸ ἐν δαμάσκηνον, καὶ αὐτὴ δὲν ἐκράτησε κανέν. Ὁ πάπος προσέφερε προσέτι μίαν ὠραίαν ἀνοδοῦσμην εἰς τὴν Εὐανθίαν, λέγων: «Ἐάν ὁ εὐφυῆς

υπολογισμὸς τῆς μικρᾶς μου Εὐανθίας ἀποδεικνύη ὅτι ἔχει εὐφυΐαν, ἀποδεικνύει ἐτι περισσότερον ὅτι ἔχει φιλόστοργον καρδίαν, διότι μόνον μία φιλόστοργος κόρη ἠδύνατο νὰ φαντασθῆ νὰ προσφέρῃ εἰς τὴν μητέρα τῆς τὰ δύο δαμάσκηνα, καὶ αὐτὴ μὲ τὰ τρία ἀδελφιά τῆς ν' ἀρκεσθοῦν εἰς τὰ ἄλλα δύο.»

ΣΤΑΜΑΤΙΝΑ Π. Π.

ΑΔΕΛΦΙΚΗ ΑΓΑΠΗ

«Ἄχ! Θεέ μου! θὰ μὲ ξετρελλάνῃ αὐτὸ τὸ μάθημα,» εἶπεν ἡ μικρὰ Ἑλληνικὴ στενάζουσα. «Τί δύσκολος πολλαπλασιασμός! τὸν ἔκαμα ἑξ' ἑσφορᾶς καὶ πάλιν λάθος τὸν εὗρισκω.» Ἀπώθησε δὲ τὸ ἀθάκιον καὶ τὰ βιβλία τῆς μὲ ἀγανάκτησιν καὶ λύπην, καὶ ἔμεινε περισκεπτός· οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς ἔγειναν κατακόκκινοι· ἔκλαιεν.

«Ἐάν ἦτο ἐδῶ ὁ Ἀρίσταρχος,» ἐφιθύρισε, «ἀμέσως θὰ μοὶ ἔλεγεν τὸ λάθος· ἀλλὰ... ἄ! νὰ τος, ἔρχεται.»

ἔλαβε τὸ ἀθάκιον καὶ ἐκυψεν ἐπ' αὐτοῦ. Ἰσως ἐντρέπετο νὰ ἴδῃ ὁ ἀδελφός τῆς, πόσον κόκκινοι καὶ βουρκαωμένοι ἦσαν οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς.

Ὁ Ἀρίσταρχος εἰσῆλθε πηδῶν καὶ μὲ τὸν γέλωτα εἰς τὰ χεῖλη. Ἄλλ' ἴσταμάττησεν ὅταν εἶδε τὴν ἀδελφὴν του μελετῶσαν.

«Πῶς λοιπόν!» ἀνέκραξε, «δὲν ἐτελείωσας εἰσέτι τὰ μαθήματά σου;»

«Δὲν ἠμπόρῃσα,» ἀπεκρίθη. «Καὶ μάλιστα δὲν βλέπω τὸν λόγον νὰ βασιανίζωμαι καὶ περισσότερον!»

«ὦ! μὴ ὑποχωρῆς τόσο ἐνκόλως εἰς τὰς δυσκολίας, μικρὰ μου δεσποινίς. Ποῦ εἶνε ὁ Λέανδρος; Δὲν δύναται αὐτός νὰ σὲ βοηθήσῃ;»

«Αὐτός νὰ μὲ βοηθήσῃ, ὁ ὁποῖος τὸ πᾶν ἠθέληε πράξει διὰ νὰ γίνῃ αἷτιος καιοῦ!»

«Ἄ! ὦ! καταλαμβάνω,» εἶπεν ὁ Ἀρίσταρχος ἠσύχως. «Τί λοιπόν συμβαίνει; καὶ τί ἔχετε μαζί σας· εἶμαι βέβαιος· λέγε μοι, τί ἔχετε; ἐγὼ θὰ σὰς συμφιλιώσω.»

Ἡ Ἑλληνικὴ ἐδάκρυσε καὶ πάλιν. «Εἶνε σκληρὸς ὁ Λέανδρος, δὲν φέρεται μὲ ἡμερότητα πρὸς ἐμὲ, μοὶ εἶνε πάντοτε σκυθρωπός.»

Ὁ Ἀρίσταρχος ἔθεσε τὴν χεῖρά του ἐπὶ τῶν ὤμων τῆς ἀδελφῆς του. «Ἐλα, λέγε μοι, τί τοῦ ἔκαμες καὶ ἐθύμωσεν; ἠρώτησε μὲ ἀγαθότητα· εἰ συνέδῃ;»

«Ὅταν ἦλθον νὰ καθίσω εἰκήσα ὀλίγον τὴν τράπεζαν καὶ ἐχύθη ὀλίγη μελάνη εἰς τὸ τετραδίον του, καὶ αὐτὸς ἐνόμισεν ὅτι τὸ ἔκαμα ἐπίτηδες, καὶ δὲν ἠθέλησε νὰ μὲ βοηθήσῃ εἰς αὐτὸν τὸν δύσκολον πολλαπλασιασμόν.»

«Ἡσύχασον, Ἑλληνικὴ, ἠσύχασον,» εἶπεν ὁ ἀδελφός τῆς. Ὁ Λέανδρος δὲν εἰδείχθη τόσο καλός, ὅσον ἔπρεπε· τὸ βλέπω. Ἄλλ' ἴσως ἦτο στενοχωρημένος μὲ τὰ μαθήματά του. Ἡξυρίεις, ὅλοι χάνομεν τὴν ὑπομονὴν μας ἐνίοτε. Ἀλλὰ μὴ σὲ μέλλει, θὰ διορθωθῶν. Ἄς ἴδωμεν τώρα, ποῦ κἀμνεὶς λάθος!»

«Νὰ αὐτός εἶνε ὁ πολλαπλασιασμός· τὸν ἔκαμα τότες φορᾶς καὶ πάντοτε λάθος τὸν εὗρισκω.»

«Πῶς τὸ ἐνοεῖς ὅτι εἶνε λάθος!»

«Κἀμνω τὴν δοκιμὴν καὶ δὲν εὗρισκω πηλίκον ἴσον μὲ τὸν πολλαπλασιαστέον.»

«Πῶς κἀμνεὶς τὸν πολλαπλασιασμόν; Κἀμνε τον ἄλλην μίαν φορὰν καὶ λέγε δυνατά, διὰ νὰ σὲ ἀκούω.»

Ἡ Ἑλληνικὴ ἐσπόγγισε τοὺς ὀφθαλμούς καὶ ἤρχισε: Πέντε οἱ πέντε εἰκοσιπέντε· γράφομεν πέντε καὶ κρατοῦμεν δύο.»

«Μάλιστα.»

«Πέντε οἱ ἑπτὰ τριανταπέντε· γράφομεν πέντε καὶ κρατοῦμεν τρία.»

«Στάσου! Τί ἔγραψες; πέντε;»

«Ναί.»

«Καὶ τὰ δύο τὰ ὁποῖα ἔχομεν κρατούμενα ἀπὸ τὰ εἰκοσιπέντε, τί τὰ ἔκαμες;»

«Ἄ! ναί!» εἶπεν ἡ Ἑλληνικὴ ἐρυθριῶσα. «Πῶς ἔκαμα αὐτὴν τὴν ἀνοησίαν! Βέβαια! ἔπρεπε νὰ γράψω ἑπτὰ καὶ ὄχι πέντε. Τώρα ἴσως δὲν θὰ ἔβγῃ λάθος.»

«Ἠὲ ἀμφιβάλης,» εἶπεν ὁ Ἀρίσταρχος. «Προχώρει!»

Ἡ Ἑλληνικὴ ἐξετέλεσεν ὅλην τὴν πρᾶξιν χωρὶς ἄλλο λάθος, καὶ ἐγέλασεν, ἀναλογιζομένη διὰ πόσον μικρὸν πρᾶγμα ἐβασανίζετο τὴσιν ὥραν: «Παράδοξον μοὶ φαίνε-

• Πρέπει, Ἑλληνικὴ, νὰ τὸ ἐπαναλάβῃς πολλάκις •

18. σελ. 102.

ται» εἶπεν ἅμα ἐτελείωσε, «πῶς ἐλησμόνουν νὰ προσθέσω αὐτὰ τὰ δύο!»

«Οὐδεὶς ἐκτελεῖ μετ' ἀκριβείας τὰς

ἐργασίας του ὅταν σπεύδει καὶ δὲν ἔχει ὑπομονήν.» εἶπεν ὁ Ἀρίσταρχος. «ἔχεις, τώρα κανὲν ἄλλο δύσκολον μάθημα;»

«Μία μικρά παράγραφος τῆς γεωγραφίας μοί φαίνεται πολύ δύσκολος, ἔχει πολύ μεγάλα ὀνόματα.»

Ὁ Ἀρίσταρχος ἔλαβε τὴν γεωγραφίαν, παρετήρησε τὸ δύσκολον μέρος, καὶ εἶπε: «Πρέπει, Ἑλληνική, νὰ τὸ ἐπαναλάβῃς πολυλάκις ἀφοῦ ἐννοεῖς τί λέγει, θὰ τὸ ἀποστηθίσῃς ἐπὶ τέλους.»

Ἡ Ἑλληνική ὑπῆκουσε, καὶ μετὰ δύο ἢ τρεῖς ἐπαναλήψεις καὶ ὀλίγας διορθώσεις, γενομένης ὑπὸ τοῦ ἀγαθοῦ ἀδελφοῦ, τὸ ἔμαθε θαυμάσια.

«Τώρα δὲν ἔχεις ἄλλο μάθημα ἀμελήτητον,» εἶπεν ὁ Ἀρίσταρχος ἀσπαζόμενος τὸ μειδιῶν πρόσωπον αὐτῆς· «τακτοποιήσου τὰ βιβλία σου καὶ ἀς τρέξωμεν εἰς τὸν κῆπον νὰ παίξωμεν κανὲν παιγνίδιον μετ' ὀλίγον θὰ νυκτώσῃ.»

Ὁ Ἀρίσταρχος ἐξῆλθε πρῶτος μετὰ καρδίαν εὐχαριστημένον, διότι ἐβοήθησε τὴν ἀδελφὴν του. Ἐώρα τὸν Δεάνδρον εἰς τὸν κῆπον, τὸν ἐπλησίασε καὶ τῷ λέγει ἡσύχως: «Νὰ σὲ πῶ, Δεάνδρε! τί ἔχετε μετὰ τὴν Ἑλληνικήν;»

«Ὡ! τίποτε σπουδαῖον. Ἄλλ' εἶνε τῶσον ἀνήσυγον πλάσμα. Ἦλθε καὶ ἐκίνησε τὴν τράπεζαν καὶ ἐμελάνωσε τὸ τετραδίον μου, ἐνῶ εἶχον γράψῃ τὸ ἥμισυ τῆς ἐξηγήσεως.»

«Ὅταν εἰσῆλθον τὴν εὐρον κλαίουσας, Δεάνδρε.»

«Ὡ! τὸ πιστεύω. Αὐτὴ πάντοτε κλαίει δὲν τολμᾷ κανεὶς νὰ τῆς εἰπῇ μίαν λέξιν.»

«Εἶσαι πολὺ σκληρὸς πρὸς τὴν ἀδελφὴν σου, Δεάνδρε. Πῶς σοῦ ἐβάσταξεν ἡ καρδιά νὰ τῆς εἰπῇς ὅτι τὸ ἔκαμεν ἐπιτηδές;»

«Δὲν ἤξεύρω. Ἄλλ' ἐκείνη, βλέπω, μετὰ λόγια τῆς σὲ ἔκαμε νὰ μὴν ἤξεύρῃς τί λέγεις. Μάθε ὅμως ὅτι ἐγὼ δὲν εἶπον ὅτι τὸ ἔκαμεν ἐπιτηδές.»

Αὐτὴ οὕτω ἐνόμισε καὶ τὸ ἐπῆρε κατὰ καρδιά. Τότε λοιπὸν διατί δὲν τὴν ἐβοήθησες ὀλίγον εἰς τὰ μαθήματά της; Αὐτὰ εἶνε μικρὰ πράγματα δι' ἐσέ, ἐνῶ δι' αὐτὴν εἶνε δύσκολα. Τὸ γνωρίζεις αὐτό. Βλέπεις τώρα πόσῃ ὥραν ἔμεινε μελετώσα, ἐνῶ ἦτο καιρὸς νὰ παύσῃ καὶ ἐὰν σὺ τῆς ἐλεγες δύο λέξεις θὰ τῆς ἐδείκνυες τὸ λάθος.»

«Τὸ γνωρίζω, ἀλλ' ἦμην ἐντασχολλημένος μετὰ τὰ ἰδικά μου μαθήματα, καὶ ἔπειτα...»

«Μοί φαίνεται, Δεάνδρε, ὅτι δὲν φέρεις ὡς ἀδελφός, καὶ... καμμίαν ἡμέραν θὰ αἰσθανθῆς μεγάλην λύπην διὰ τοῦτο.»

Ὁ Δεάνδρος ἀπέστρεψεν ἐξ ἐντροπῆς τὸ πρόσωπον... «Βέβαια!» εἶπε, «σὺ οὕτω πράττεις πάντοτε λαμβάνεις τὸ μέρος της.»

Ὁ Ἀρίσταρχος δὲν ἀπήτησεν ἀλλ' ἀπεμακρύνθη. «Πιστεύω νὰ ἐννοήσῃ τὸ σφάλμα του,» ἐσκέφθη.

Μετ' ὀλίγον ἐπῆλθεν ἡ νύξ, καὶ ὅλα τὰ παιδία εἰσῆλθον εἰς τὴν οἰκίαν.

«Νὰ σοῦ πῶ, Ἑλληνική,» εἶπεν ὁ Δεάνδρος, «ἔχω ἐν βιβλίον πολὺ ὠραῖον μοι τὸ ἐχάρισεν ἡ κυρία Ἐλένη, θέλεις νὰ ἴδῃς τὰς εἰκονογραφίας;»

«Ναί, θέλω. Ἀλλὰ σὺ δὲν τὸ χρειάζεσαι νὰ τὸ ἀναγνώσῃς;»

«Τὸ ἀναγινώσκω ἄλλοτε,» εἶπεν ὁ Δεάνδρος, καὶ ἔφερε τὸ βιβλίον πρὸς τὴν ἀδελφὴν του, καὶ ἐκάθησε πλησίον της διὰ νὰ παρατηρήσουν ὁμάς τὰς εἰκονογραφίας.

Ὁ Ἀρίσταρχος παρετήρησεν αὐτοὺς μετὰ μετάνοιαν εὐχαριστήσεως. «Μετενόησεν,» εἶπε καθ' ἑαυτόν, «δὲν τὸ ἐμάντευσα ἐγώ; Ἴσως μάλιστα ἀπὸ σήμερον προσπαθήσῃ νὰ γίνῃ μαλακώτερος καὶ ἀγαθώτερος πρὸς τὴν ἀδελφὴν του.»

Ἡ ἀδελφικὴ ἀγάπη φέρει τὴν εὐτυχίαν εἰς πᾶσαν οἰκίαν, καὶ, ἐν ὅλοις οἱ ἀδελφοὶ καὶ αἱ ἀδελφαὶ ὁμοιάζον πρὸς τὸν Ἀρίσταρχον, αἱ κακαὶ σκέψεις, τὰ πάθη, αἱ πικροὶ, αἱ ἐριδες, τὰ ὅποια εἰς πολλὰς οἰκογενεῖας προξενοῦσι τὸσας λύπας καὶ τὸσῃ δυστυχίαν, δὲν θὰ ὑπῆρχον.

Ο ΠΑΝΑΓΑΛΛΟΣ

Ὁ Γερο-Δῆμος εἶχεν εἰς τὸ δωμάτιόν του ἓνα παπαγάλλον, εἰς τὸν ὅποιον ἐδίδαξε νὰ προφέρῃ ὀλίγας λέξεις.

Παραδείγματα χάριν ὅταν ὁ Γερο-Δῆμος ἠρώτα:

— Ποῦ εἶσαι παπαγάλλο;
— Νὰ με! ἀπεκρίνετο ἀμέσως τὸ πτηνόν.

Ἀλλ' ὁ Μανώλης, ὁ υἱὸς τοῦ γείτονος, ἤσθανετο μεγάλην εὐχαρίστησιν ν' ἀκούῃ τὸν παπαγάλλον νὰ ὁμιλῇ καὶ ἤρχετο συχνὰ καὶ τὸν ἔβλεπε.

Μίαν ἡμέραν ὁ Μανώλης ἐμβῆκεν εἰς τὸ δωμάτιον καθ' ἣν ὥραν ὁ Γερο-Δῆμος ἔλειπεν. Ἦρπασε λοιπὸν τὸν παπαγάλλον, τὸν ἔβλεπεν εἰς τὸν κόλπον του καὶ ἠτοιμάσθη νὰ φύγῃ.

Ἀλλὰ τὴν ἰδίαν στιγμὴν ὁ Γερο-Δῆμος ἐπέστρεψε. Θέλων δὲ νὰ εὐχαριστήσῃ καὶ πάλιν τὸ γειτονόπουλόν του ἠρώτησεν ὅπως καὶ ἄλλοτε:

— Ποῦ εἶσαι παπαγάλλο;
Τὸ πτηνὸν κρυμμένον ἐντὸς τοῦ κόλπου τοῦ παιδοῦς ἐφώνησε μετὰ ὅλην τὴν δύναμίν του:
— Νὰ με!

Φαντασθῆτε τὴν θέσιν τοῦ Μανώλη! Ἡ κλοπή· ὦ ἡ κλοπή!... ὅσον μουσικὴ καὶ ἂν ἦνε, τὸ ἐλάχιστον πρᾶγμα δύναται νὰ τὴν ἀποκαλύψῃ.

Τίς ἀνεκάλυψε τὴν κλοπὴν τοῦ Μανώλη; Ἡ φωνὴ ἑνὸς παπαγάλου.

« ΤΙ ΝΑ ΗΝΑΙ ΤΟ ΦΕΤΤΑΡΙ ! »

(Διάλογος διὰ τὰ δημοτικὰ σχολεῖα).

BHB } μικρὰ κορίσια
ΕΛΛΗ }
ΑΚΤΙΣ } ἡ Ἀκτίς μεγαλειτέρα.

BHB (πρὸς τὴν Ἀκτίνα).
Ἄ! σὺ ποῦ ξέρεις τὰ πολλὰ καὶ ὁ νοῦς σου κατεβάξει, εἰπέ μου, σὲ παρακαλῶ, τί νὰ ναι τὸ φεγγάρι...!

ΕΛΛΗ (προπετώσως παρεμβαίνουσα).
Χριστέ μου! μὴ χειρότερα! (κἀμνη τὸν σταυρὸν της)

Αὐτὸ ἐσυλλογίζεσθαι εἶχεσ τὸσο καμάρ; ἩΒΗ (πρὸς τὴν Ἑλληνικῆς).

Λοιπὸν νὰ μᾶς τὸ πῆτε οἱς!... ΕΛΛΗ (προθύμως).

Μπᾶ! γιὰτὶ ὄχι, φῶς μου; (ἐντόμως) μεγάλη λάμπα τοῦ Θεοῦ, ποῦ φέγγει ὅλου τοῦ κόσμου...
ΑΚΤΙΣ (μειδιῶσα).
Τότε λοιπὸν ὁ ἥλιος τί πρᾶγμα εἶνε;

ΕΛΛΗ (μετ' ἀπελπιστικῆς ἀπορίας δεικνύουσα τὴν Ἀκτίνα καὶ κινῶσα τὴν κεφαλὴν).
Νὰ τη!...
(πιστικῶς) λάμπα, πουλάκι μου, καὶ αὐτὴ, ἀλλὰ [μετὰ γὰρ γεμάτη...]

(ἡ Ἀκτίς καὶ ἡ Ἡβὴ καυχᾶζονται μετὰ μικρὸν παῖδον)
ΑΚΤΙΣ (πρὸς τὴν Ἡβην).

Λοιπὸν νὰ μάθῃς ἀπὸ μετὰ ζητοῦσαι τὸ σөгγάρι. Τί εἶνε;

BHB
Μάλιστα, Ἀκτίς, ναί, κάμε μου τὴν χάριν.

ΑΚΤΙΣ (λαμβάνουσα ὑφὸς σαβαρὸν).
Ἄστρο καὶ αὐτὸ ὅπως; καὶ ἡ γῆ...
ΕΛΛΗ (διεκλιπούσα δριγίλη).
Ὅτι σκάσω, ὅτι πεθάνω...

ΑΚΤΙΣ (ἐξακολουθοῦσα)
καὶ ὅλα ὅσα λάμπουν ἐντὸν οὐρανὸ ἐπάνω...
ΕΛΛΗ

Ἄστρο καὶ αὐτὸ ὅπως; καὶ ἡ γῆ...
ΕΛΛΗ (οἰκτερούμενη)
Σοῦτ, καυμένη!...

ΑΚΤΙΣ (ἐξακολουθοῦσα)
Ἡ γῆ, εἶπ' ἡ δασκάλα μας εἶνε πλέον μεγάλη ἀπ' τὴ Σελήνη, καὶ καὶ αὐτὴ, καθὼς μᾶς εἶπε, πάλιν μπρὸς α' ἄλλα ἄστρο τίποτε δὲν εἶνε.

ΕΛΛΗ
Κότταξί την...
Σοῦτ, καυμένη!...

ΑΚΤΙΣ (ἐξακολουθοῦσα)
Ἡ γῆ, εἶπ' ἡ δασκάλα μας εἶνε πλέον μεγάλη ἀπ' τὴ Σελήνη, καὶ καὶ αὐτὴ, καθὼς μᾶς εἶπε, πάλιν μπρὸς α' ἄλλα ἄστρο τίποτε δὲν εἶνε.

ΕΛΛΗ
Κότταξί την...
Σοῦτ, καυμένη!...

ΑΚΤΙΣ (ἐξακολουθοῦσα)
Ἡ γῆ, εἶπ' ἡ δασκάλα μας εἶνε πλέον μεγάλη ἀπ' τὴ Σελήνη, καὶ καὶ αὐτὴ, καθὼς μᾶς εἶπε, πάλιν μπρὸς α' ἄλλα ἄστρο τίποτε δὲν εἶνε.

ΕΛΛΗ
Κότταξί την...
Σοῦτ, καυμένη!...

ΑΚΤΙΣ (ἐξακολουθοῦσα)
Ἡ γῆ, εἶπ' ἡ δασκάλα μας εἶνε πλέον μεγάλη ἀπ' τὴ Σελήνη, καὶ καὶ αὐτὴ, καθὼς μᾶς εἶπε, πάλιν μπρὸς α' ἄλλα ἄστρο τίποτε δὲν εἶνε.

ΕΛΛΗ
Κότταξί την...
Σοῦτ, καυμένη!...

ΑΚΤΙΣ (ἐξακολουθοῦσα)
Ἡ γῆ, εἶπ' ἡ δασκάλα μας εἶνε πλέον μεγάλη ἀπ' τὴ Σελήνη, καὶ καὶ αὐτὴ, καθὼς μᾶς εἶπε, πάλιν μπρὸς α' ἄλλα ἄστρο τίποτε δὲν εἶνε.

ΕΛΛΗ
Κότταξί την...
Σοῦτ, καυμένη!...

ΑΚΤΙΣ (ἐξακολουθοῦσα)
Ἡ γῆ, εἶπ' ἡ δασκάλα μας εἶνε πλέον μεγάλη ἀπ' τὴ Σελήνη, καὶ καὶ αὐτὴ, καθὼς μᾶς εἶπε, πάλιν μπρὸς α' ἄλλα ἄστρο τίποτε δὲν εἶνε.

ΕΛΛΗ
Κότταξί την...
Σοῦτ, καυμένη!...

ΑΚΤΙΣ (ἐξακολουθοῦσα)
Ἡ γῆ, εἶπ' ἡ δασκάλα μας εἶνε πλέον μεγάλη ἀπ' τὴ Σελήνη, καὶ καὶ αὐτὴ, καθὼς μᾶς εἶπε, πάλιν μπρὸς α' ἄλλα ἄστρο τίποτε δὲν εἶνε.

ΕΛΛΗ
Κότταξί την...
Σοῦτ, καυμένη!...

ΑΚΤΙΣ (ἐξακολουθοῦσα)
Ἡ γῆ, εἶπ' ἡ δασκάλα μας εἶνε πλέον μεγάλη ἀπ' τὴ Σελήνη, καὶ καὶ αὐτὴ, καθὼς μᾶς εἶπε, πάλιν μπρὸς α' ἄλλα ἄστρο τίποτε δὲν εἶνε.

ΕΛΛΗ
Κότταξί την...
Σοῦτ, καυμένη!...

ΑΚΤΙΣ (ἐξακολουθοῦσα)
Ἡ γῆ, εἶπ' ἡ δασκάλα μας εἶνε πλέον μεγάλη ἀπ' τὴ Σελήνη, καὶ καὶ αὐτὴ, καθὼς μᾶς εἶπε, πάλιν μπρὸς α' ἄλλα ἄστρο τίποτε δὲν εἶνε.

ΕΛΛΗ
Κότταξί την...
Σοῦτ, καυμένη!...

ΤΑ ΠΑΘΗΜΑΤΑ ΤΗΣ ΣΟΦΙΑΣ

Τί θλιβερά πρωτα διὰ τὴν Σοφίαν!

Σὰς ἐτυχέ ποτε, καλοὶ μου ἀναγνώσταί, νὰ ἐξημερώσῃ καὶ διὰ σὰς τοιαύτῃ ἡμέρα, καθ' ἣν τὰ πάντα μᾶς φαίνονται κακά, τὰ πάντα μᾶς πταίου, ἀφ' ἧς στιγμῆς ἐγε- θώμεν τῆς κλίνης μέχρις οὐ κατακλιθώμεν; Παρητηρήσατε τί συμβαίνει; Ἐν πρώτοις μᾶς κόπτεται ἐν κομβίον, κατόπιν εἰς τὰ δέματα τῶν υποδημάτων μας δένεται κόμ- βιος τόσον σφιγκτός ὥστε δὲν δυνάμεθα νὰ τὸν λύσωμεν· φθάνει ἔπειτα ἡ ὥρα τοῦ προ- γεύματος καὶ ἐνῶ καθήμεθα νὰ πῖωμεν τὸν καφέ ἢ τὸ γάλα μας, δὲν ἤξεύρω πῶς, ἀλ- λά μᾶς χύνεται κατὰ κακὴν τύχην ἐπὶ τῆς τραπέζης ἢ ἐπὶ τοῦ πατώματος καὶ οἱ γο- νεῖς μας δυσσχετοῦνται καὶ μᾶς ἐπιπλήτ- τουν· μετ' ὀλίγον πρέπει νὰ υπάγωμεν εἰς τὸ σχολεῖον δὲν εὐρίσκομεν ὅλα μας τὰ βι- βλία καὶ ἡ στιγμή τῆς ἀναχωρήσεως πᾶ- ρῆλθε· τὰ ζητούμεν δεξιᾶ καὶ ἀριστερά, πα- ρηκονοῦμεθα ὅτι μᾶς τὰ κρύπτουν, τέλος ἐρευνῶμεν μετὰ σπουδῆς καὶ τὰ εὐρίσκομεν, ἀλλὰ φθάνομεν εἰς τὸ σχολεῖον πολὺ ἀργά, ἐπιπληττόμεθα ὑπὸ τοῦ διδασκάλου καὶ σι- νάμα λαμβάνομεν ἀπουσίαν, διότι δὲν ἐπρο- φθάσαμεν εἰς τὴν ἐκφώνησιν τοῦ καταλό- γου... Κλαίομεν ἔπειτα καὶ νομίζομεν ὅτι τὰ πάντα συνώμοσαν ἐναντίον μας, ὅτι πᾶν- τες θέλουσι τὸ κακὸν μας.

Ἦς παρομοίαν λοιπὸν κατάστασιν εὐρέθη καὶ ἡ Σοφία. Ὄταν τὴν εὐψαν ἐκλαυσε, διότι τὸ νερόν τῆς ἐφάνη πολὺ ψυχρὸν καὶ ὁ σπόγγος πολὺ σκληρός· ὅταν τὴν ἐκτένι- σαν διατάραξεν ὁλόκληρον τὴν οἰκίαν φωνά- ζουσα, ἐπειδὴ, ὡς ἔλεγε, τὰ μαλλία τῆς ἦσαν ἐμπεδευμένα καὶ τὸ κτένιον ἀπέπα- τας τρίχας τῆς. Καὶ ὅμως οὐδὲν τούτων ἦτον ἀληθές. Ποῦ, πρὸς Θεοῦ, ἠκούσθη ποτὲ νὰ παραπονῶνται ἐν καιρῷ θέρους ὅτι τὸ ὕδωρ εἶνε ψυχρὸν! Ὡς πρὸς δὲ τὸν σπόγγον καὶ τὸ κτένιον δὲν εἶχε δίκαιον, διότι μὲ τὸν ἴδιον σπόγγον τὴν εὐψαν καὶ χθές καὶ πρὸ τούτου καιροῦ, καὶ μὲ τὸ ἴδιον κτένιον τὴν ἐκτένιζον πάντοτε. Ἀλλ' ἄς ἴδωμεν ἀκόμη! Ἀμα τὴν ἐνέδυσαν, ὁ ἔκτωρ ἐπήδησε

πρὸς αὐτὴν διὰ νὰ τῆ εἴπῃ τὴν καλημέραν. Συνήθως ὁ χαιρετισμὸς οὗτος ἐπροξέει εἰς τὴν Σοφίαν μεγάλην εὐχαριστήσιν, ἀλλὰ σή- μερον ἤρχισεν ἐκ νέου νὰ κλαίῃ, φωνάζουσα: «Μπωμπώ! μπωμπώ!»

Ὄταν τῆς ἔφεραν τὸ γάλα διὰ νὰ προ- γευματίσῃ ἐκλαυσε πάλιν, διότι ἦτο πολὺ ζεστόν, ὕστερον δὲ ὅταν ἐφριψαν κρόον γάλα τῆς ἐφάνη πολὺ ψυχρὸν! Αἱ!!.. αὐτὰ, βλέ- πετε δὲν εἶχον τέλος· ἡ μήτηρ τῆς ἔχασε τὴν ὑπομονὴν καὶ τὴν ἐπέπληξε, τὴν ἀπε- μάκρυνε τῆς τραπέζης καὶ τὴν ἀφῆκεν ἐπὶ τῆς ὑψηλῆς καθέδρας τῆς λέγουσα ὅτι, ἐάν δὲν φρονιμεύσῃ δὲν θὰ τὴν περιποιηθῇ πλέον, διότι δὲν ἔχει σκοπὸν νὰ βασανίζεταί με μίαν κόρην ἣτις μωρμουρίζει δι' ὅλα χωρὶς αἰτίαν.

Ἡ Σοφία, ἐπειδὴ ἐπείνε, ἐπιώπησε, καὶ ὑπεσχέθη νὰ εἶνε φρόνιμος· ἡ δὲ μήτηρ ἔφε- ρε τὸ γάλα καὶ ἡ Σοφία ἀφοῦ ἐφριψεν ἐντὸς αὐτοῦ ψωμίον, ἤρχισε νὰ τρώγῃ κούχως.

Ἀλλ' ὁποία συμφορὰ! Ὁ ἔκτωρ ἀνεσηκώ- θη ἐπὶ τῶν δύο ὀπισθίων τοῦ ποδῶν καὶ ἔθεσε τοὺς δύο ἐμπροσθίους ἐπὶ τοῦ καθί- σματος τῆς Σοφίας. Ἡ Σοφία ἠθέλησε νὰ τὴν ἀποδιώξῃ, ἀλλ' ἔκαμε μίαν κίνησιν το- σοῦτον ἀδεξίαν ὥστε κατέρριψε τὸν κύαθον ἐν τῷ ὁποίῳ ὑπῆρχε τὸ πρόγευμά τῆς! Καὶ φυσικῶς τῷ λόγῳ ὁ κύαθος καταπεσὼν ἐθραύ- σθη, τὸ δὲ γάλα ἐχύθη κατὰ γῆς καὶ ὁ ἔκτωρ βοηθούμενος ὑπὸ τῆς Αἰλίνης τὸ κα- τεβρόχθισαν αὐτοστιγμαί.

Ἡ Σοφία ὕστερον ἀπὸ ὅλα αὐτὰ δὲν εἶχε προγευματίσει, καὶ ἐπειδὴ ἐν τῇ οἰκίᾳ δὲν ὑπῆρχεν ἄλλο γάλα, ἠναγκάσθη νὰ φάγῃ τεμάχιον ἄρτου μόνον καὶ νὰ μείνῃ εὐχα- ριστημένη.

Ἄς ἀφήσωμεν τώρα τὴν μικρὰν Σοφίαν νὰ χωνεύσῃ τὸ λιτὸν πρόγευμά τῆς, καὶ ἡμεῖς ἄς ἐξετάσωμεν διατὶ ὅλα αὐτὰ συνέ- θησαν; διατὶ τόσα δάκρυα, τόση ἀναποδιά; Διατὶ τέλος, ὕστερον ἀπὸ τὸ γάλα τὸ ὁποῖον τῆ ἐφαίνετο πότε κρόον, πότε ζεστόν, πότε ἄνοστον, ἡ Σοφία ἐπρογευματίσει θαυμάσια καὶ μὲ ἐν ἀπλοῦν τεμάχιον ἄρτου; Διότι... διότι ὅπως ἐν δένδρον μᾶς φαίνεται πότε

Τὰ παθήματα τῆς Σοφίας.

μεγάλον, πότε μικρὸν ἀναλόγως τῆς θέσεως εἰς ἣν ἡμεῖς εὐρίσκομεθα πρὸς αὐτό, ἀν δὴ- λαδὴ εἴμεθα πλησιέστερον ἢ μακρότερον, μολονότι τὸ δένδρον οὔτε ἐμεγάλωσεν, οὔτε ἐμίκρυνεν, οὔτε μετεκινήθη ἀπὸ τὴν θέσιν του, οὔτω πολλάκις τὰ πράγματα μᾶς φαί-

νονται τοιαῦτα ἢ τοιαῦτα ὡς ἐκ τῆς ἰδίας ἡμῶν διαθέσεως, ἐνῶ αὐτὰ εἶνε τὰ ἴδια πάντοτε. Ἀλλοίμονον δὲ ὅταν μᾶς κατα- λαμβάνει ἡ δυσθυμία ἐκείνη ἣτις εἶχε κα- ταλάβει καὶ τὴν Σοφίαν· τότε τὰ πάντα μᾶς ἐνοχλοῦσι, τὰ πάντα μᾶς πταίου, ἡ

οικία μας μᾶς φαίνεται φυλακή, οἱ φίλοι μας ἀποτρόπαιοι, αἱ ἐργασίαι μας βᾶσανος. Ἐν τῷ αὐτῷ καταστάσει ὁ ἄνθρωπος οὔτε νὰ σκεφθῆ, οὔτε νὰ ἐνεργήσῃ, οὔτε νὰ ἐργασθῆ δύναται. Ὡ! τότε εἶνε πολὺ δυστυχής! καὶ αἷτιος τῆς δυστυχίας του εἶνε αὐτὸς ὁ ἴδιος.

Ὅσοι λοιπὸν ἐκ τῶν μικρῶν μας φίλων ἔχουσι τὴν κακὴν ἔξιν νὰ κακιώσονται καὶ νὰ μουρμουρίζουν, γρήγορα γρήγορα ἀς γίνωσιν εὐθυμοί, ζωηροί, καὶ τότε θὰ γίνωσι δραστήριοι καὶ θὰ γίνωσιν εὐτυχεῖς. Μέγας τις ἀνὴρ εἶπεν: ἡ εὐθυμία εἶνε μήτηρ πάσης ἀρετῆς.

ΔΙΩΧΝΙΣ ΤΗΣ ΣΕΛΗΝΗΣ

«Βίδον ἐν κοράσιον νὰ κλαίῃ», ἔλεγεν ἡ Σελήνη εἰς τινὰ ἐκ τῶν φίλων της, ἀέκλαιε δὲ διὰ τὴν κακίαν τοῦ κόσμου τούτου. Τὴν ὥραιον της κούκλαν εἶχε λάβει δῶρον. Ὡ! ἀλλὰ ἦτο μία κούκλα τόσον κομψὴ καὶ λεπτή, ὅστε ἐφαίνετο ὅτι δὲν εἶχε γεννηθῆ διὰ νὰ ὑποφέρῃ δυστυχίας, ἀλλὰ ὁ ἀδελφός της κόρης ὅστις εἶχε τὰς χεῖρας πολὺ μακράς, ἔλαβε μίαν ἡμέραν τὴν κούκλαν καὶ, ἀφοῦ ἔθεσεν αὐτὴν ἐπὶ ἐνὸς ὑψηλοῦ δένδρου εἰς τὸν κήπον, ἔφυγεν. Ἡ μικρὰ μας κόρη δὲν ἠδύνατο νὰ φθάσῃ ἐπὶ τοῦ δένδρου τὴν κούκλαν καὶ νὰ τὴν καταβιάσῃ, καὶ ὡς ἐκ τούτου ἔκλαιεν. Ἡ κούκλα βεβαίως ἐπίσης ἔκλαιεν, ἠπλώνε τὰς μικρὰς της χεῖρας διὰ μέσον τῶν πρασίνων κλάδων τοῦ δένδρου καὶ ἐφαίνετο πολὺ δυστυχής. Μάλιστα! αὐτὴ ἦτο ἡ δυστυχία τοῦ κόσμου περὶ τῆς ὁπίας τοσάκις ἡ μήτηρ ὠμίλει πρὸς τὴν μικρὰν κόρην. Ὡ πτωχὴ κούκλα! ἦτο ἤδη ἑσπέρα καὶ μετ' ὀλίγων ἔμελλε νὰ ἐπέλθῃ τὸ σκότος τῆς νυκτός! Ὄρεϊλε λοιπὸν ὅλην τὴν νύκτα νὰ μείνῃ ἔξω τῆς οἰκίας κρεμαμένη ἐκεῖ ἐπὶ τοῦ δένδρου; Ὄχι! τοῦτο ἡ καρδιά της μικρὰς κόρης δὲν ἠδύνατο νὰ τὸ ὑποφέρῃ! «Ὁ ἀ μείνω πλυσίον σου, κούκλα μου, ἔλεγεν ἡ μικρὰ κόρη, θὰ μείνω πλυσίον σου, ἀν καὶ τοῦτο εἶναι πολὺ τολμηρόν.» Μετ' ὀλίγων εἰς τὴν μικρὰν κόρην ἐφάνη ὅτι ἤρχισαν νὰ φαίνωνται καθαρῶς αἱ μικραὶ νεφίδαι μὲ ὑψηλοὺς καὶ σουβλερούς σκού-

ρους εἰς τὴν κεφαλὴν των ἀνὰ μέσον τῶν θάμνων, τέλος ἐνόμισεν ὅτι ἐπλησίασαν περισσότερο, ἠπλώσαν τὰς χεῖρας των πρὸς τὸ δένδρον ὅπου ἦτον ἡ κούκλα, ἐγέλων καὶ ἐδείκνυον αὐτὴν διὰ τοῦ δακτύλου των. Ὡ! πόσον ἡ μικρὰ κόρη ἔμεινε ἐντρομος! «Ἀλλὰ» ἐσκέφθη καθ' ἑαυτὴν ἀδᾶν τις οὐδὲν σφάλμα ἐπραξε δὲν εἶναι δυνατόν νὰ τῷ συμβῆ κακόν τι! ἀφοῦ δὲ ἐβασάνισε τὸν νοῦν της ἡ κόρη διὰ νὰ ἐνθυμηθῆ ἂν ἐπραξε κακόν τι: «Ὡ! μάλιστα!» ἐφώναξεν, «ἐγέλασα ὅταν εἶδον τὴν καυμένην τὴν πάππια ἡ ὁποία ἔφερε τὴν ἐρυθρὰν ἐκείνην ταινίαν περὶ τοὺς πόδας της» ἀλλὰ ἐχώλαινε τόσον γελοῖως, ὥστε δὲν ἦτο δυνατόν νὰ μὴ γελάσῃ! Εἶναι ὅμως ἀμάρτημα τὸ νὰ γελάσῃ τις μὲ τὰ ζῶα;» Καὶ ἐνῶ ἔλεγε ταῦτα, ὕψωσε τὴν κεφαλὴν της πρὸς τὸ δένδρον καὶ παρετήρησε τὴν κούκλαν. «ἐγέλασες ποτὲ σὺ μὲ τὰ ζῶα;» ἠρώτησε τὴν κούκλαν, καὶ τῇ ἐφάνη ὅτι ἡ κούκλα ὕψωσε τὴν κεφαλὴν πρὸς τὰ ἄνω, ὡς νὰ τῇ ἔλεγεν: «Ὄχι! ὄχι!»

(Κατὰ Ἀνδρόσεν.) ΜΙΑΤ. Π.

«ΔΙΟΤΙ ΣΕ ΑΓΑΠΟΥΝ!»

Διάλογος διὰ τὰ δημοτικὰ σχολεῖα.

ΑΧΙΑΒΕΓΣ | μικρὰ παιδιὰ ὁ ἄχιλλεύς
ΚΑΘΩΝ | μεγαλύτερος.

ΑΧΙΑΒΕΓΣ.— Διὰ τί εἶσαι τόσον κόκκινος Κλέων; τί ἔχεις;

ΚΑΘΩΝ.— Τί ἔχω; εἶμαι θυμωμένος· πολὺ θυμωμένος.

ΑΧΙΑ.— Διὰ τί; σ' ἐπείραξε κανεὶς;

ΚΑ.— Νά! δὲν μ' ἀγαποῦν πλέον.

ΑΧΙΑ.— Ποῖος; δὲν σ' ἀγαπᾷ;

ΚΑ.— Κανεὶς, κανεὶς· ἐγὼ θαρροῦσα πῶς μ' ἀγαποῦσε ὁ πατέρας καὶ ἡ μητέρα· ἀλλ' οὐτ' αὐτοὶ δὲν μ' ἀγαποῦν· εἶμαι πολὺ δυστυχής· μοῦ ἐρχεται νὰ κλαίω, νὰ κλαίω.

ΑΧΙΑ.— Καὶ πόθεν τὸ ἠνώνησες, Κλέων;

ΚΑ.— Πόθεν τὸ ἐνόησα; Νά! ἀκουσε καὶ σὺ δύο ἡμέρας τώρα τοὺς παρακαλῶ νὰ μ' ἀφήσουν νὰ ὑπάγω νὰ ψαρεύσω εἰς τὸ Παλαιὸν Φάληρον μὲ τὸν Ντάκη, τὸν Γιώργο, καὶ ἄλλα παιδιὰ, καὶ δὲν μὲ ἀφίνουν.

ΑΧΙΑ.— Διὰ τί ἀράγε δὲν σε ἀφίνουν;

ΚΑ.— Διότι δὲν μ' ἀγαποῦν· δὲν τὸ καταλαμβάνεις; δὲν θέλουν νὰ διασκεδάξω κ' ἐγὼ ὀλίγον!...

ΑΧΙΑ.— Ἄ! μὲ ὕγειαν Κλέων· πονηρὴ! δὲν μοῦ τὸ λέγεις τόση ὥρα· πότε τὰ ἔκαμες αὐτὰ τὰ ὠρκα φορέματα;

ΚΑ.— Τὴν περυσμένην ἐβδομάδα μὲ ἐπῆρε ὁ πατέρας καὶ τὰ παρήγγειλε εἰς τὸν ῥάπτην· νὰ ἤξευρες ἀκόμη τί μοῦ ἠγόρασε;

ΑΧΙΑ.— Τί;

ΚΑ.— Ἐνα καπελάκι φάθινο τῆς μόδας· ἀλήθεια τὸ σογιά μου τὸν εἶδες;

ΑΧΙΑ.— Ὄχι! ἔχεις καὶ σογιά;

ΚΑ.— Βέβαια· μοῦ τὸν ἠγόρασε ὁ πατέρας.

ΑΧΙΑ.— Τί πολλὰ πράγματα σε ἠγόρασε ὁ πατέρας σου!

ΚΑ.— Ὁ ἀ μ' ἀγοράσῃ καὶ ἄλλα· «τώρα ποῦ ἔγινες καλά» μοῦ εἶπε «θὰ σ' ἀγοράσω πολλὰ πράγματα, ἀν ἦσαι φρόνιμος.»

ΑΧΙΑ.— Τώρα πλέον ἔγινες καλά; ἐντελῶς καλά;

ΚΑ.— Βέβαια· δὲν μὴ βλέπεις; Ἀλλ' ἀν δὲν μ' ἐπεριποιεῖτο ἡ μητέρα μου τόσον πολὺ θὰ ἦμουν ὄλο τὸ καλοκαίρι εἰς τὸ κρεββάτι· ὁ ἰατρός τὸ εἶπε· τὴν ὕγειάν μου τὴν χρωστῶ εἰς τὴν μητέρα μου.

ΑΧΙΑ.— Ὅταν ἓνα παιδιὸν τὸ περιποιούνται καὶ τὸ σώζουν ἀπὸ μίαν ἀσθένειαν, ὅταν τοῦ ἀγοράζουσι ἐνδύματα, καπέλο καὶ ἄλλα πράγματα τὸ ἀγαποῦν ἢ δὲν τὸ ἀγαποῦν;

ΚΑ.— Τὸ ἀγαποῦν.

ΑΧΙΑ.— Καὶ σε λοιπὸν σε ἀγαποῦν ἢ δὲν σε ἀγαποῦν;

ΚΑ.— Μὲ ἀγαποῦν.

ΑΧΙΑ.— Καὶ ὅμως δὲν σε ἀγαποῦν!

ΚΑ.— Ἐμένα δὲν μὲ ἀγαποῦν; ἔχεις λάθος!

ΑΧΙΑ.— Δὲν σε ἀγαποῦν σε λέγω.

ΚΑ.— Ποῦ τὸ ἠξέρεις; σὺ πῶς δὲν μ' ἀγαποῦν;

ΑΧΙΑ.— Τὸ ἔμαθα ἀπὸ σε τὸν ἴδιον· σὺ τὸ ἔλεγες τώρα, ὅτι δὲν σ' ἀγαποῦν, διότι δὲν σε ἀφίνουν νὰ ὑπάγῃς νὰ ψαρεύῃς εἰς τὸ Παλαιὸν Φάληρον.

ΚΑ.— Ἀλήθεια ἐγὼ τὸ ἔλεγα· ἀλλὰ τί πειράζει τάχα ἀν μ' ἀφήσουν νὰ ὑπάγω;

ΑΧΙΑ.— Τί πειράζει; σὺ ἠξέρεις περισσό-

τερα ἢ ὁ πατέρας καὶ ἡ μητέρα σου; ἡμπορεῖ νὰ πειράξῃ· ἀρ' οὐ σοὺ κάμνουν τόσα πράγματα διότι σ' ἀγαποῦν, καὶ αὐτὸ διότι σ' ἀγαποῦν τὸ κάμνουν.

ΚΑ.— Καὶ ὅμως τί πειράζει ἀν ὑπάγω;

ΑΧΙΑ.— Ἰσως πειράζει.

ΚΑ.— Ἄ! ἔχεις δίκαιον· τώρα τὸ ἐσυλλογίσθηκα· εἶχα ὑπάγει ἄλλην μίαν φοράν καὶ ἐκρούσα καὶ κατόπιν ἀρώστησα· δι' αὐτὸ δὲν μ' ἀφίνουν.

ΑΧΙΑ.— Εἶδες λοιπὸν;

ΚΑ.— Ἀλήθεια· μ' ἀγαπᾷ ὁ πατέρας καὶ ἡ μητέρα καὶ δὲν μὲ ἀφίνουν νὰ ὑπάγω.

ΑΧΙΑ.— Ἰδοὺ λοιπὸν αὐτὸ ποῦ σοὺ ἔλεγα· ὅτι δηλ. πᾶν ὅτι μᾶς κάμνουν οἱ γονεῖς μας, τὸ κάμνουν διότι μᾶς ἀγαποῦν.

ΚΑ.— Καὶ ἡμεῖς πόσαις φοραῖς δὲν τὸ καταλαμβάνομεν, καὶ νομίζομεν ὅτι τὸ κάμνουν διὰ τὸ κακόν μας!...

ΑΙΜΥΓΙΟΣ ΕΙΜΑΡΜΕΝΟΣ.

ΠΡΟΦΑΣΙΣ ΑΜΕΛΟΥΣ

Παιδίον ἀμελὲς ἐξεταζόμενον εἰς τὴν ἰσορῆσαν ἐρωτᾶται:

— Εἰπέ μας τί γνωρίζεις περὶ τοῦ Μεγάλου Ἀλεξάνδρου;

— (τὰ ἀποσιωπητικὰ σημαίνουν ὅτι δὲν ἠξέυρε τί νὰ εἰπῇ καὶ ἐσιώπη.)

— Τότε εἰπέ μας, τί ἔκαμεν ὁ Λεωνίδας εἰς τὰς Θερμοπύλας;

—

— Ἀλλ' ἐπὶ τέλους δὲν θὰ εἰπῇς τίποτε!

ἀνέκραξεν ὁ διδάσκαλος ὀργισμένος.

— Δὲν ἡμπαρῶ τίποτε νὰ εἰπῶ, εἶπεν ὁ μαθητὴς, οὔτε διὰ τὸν ἓνα οὔτε διὰ τὸν ἄλλον, διότι ὁ πατέρας μου μοι εἶπε νὰ μὴ ἀνομιγνύωμαι εἰς ζήτησις ὑποθέσεις καὶ νὰ μὴ με μέλη τι ἔκαμεν ὁ ἓνας καὶ ὁ ἄλλος.

ΑΙ ΤΡΙΒΙΣ ΧΡΥΣΑΛΙΑΣ

Τρεῖς χρυσαλίδες, μία λευκή, μία ἐρυθρά, καὶ μία κιτρίνη ἐπαίζον μίαν ἡμέραν εἰς τὸ λαμπρὸν φῶς τοῦ ἡλίου καὶ ἐπέτην ἀπὸ ἀνθους εἰς ἀνθος. Δὲν ἐκουράζοντο, διότι πολὺ ἤρεσκον εἰς αὐτάς ἡ διασκέδασις ἐκείνη. Ἀλλὰ αἰφνυδίως ὁ οὐρανὸς ἐσκοτίσθη,

ἤρχισε νὰ βρέχη καὶ τὰ πτερὰ τῶν χρυσαλίδων ἤρχισαν νὰ γίνωνται βαρῆ καὶ δυσκίνητα ἀπὸ τὴν βροχὴν, καὶ ὅταν ἠσθάνθησαν ὅτι ἦσαν βεβρεγμένοι, ἀπεφάσισαν ταχέως νὰ ἐπιστρέψωσιν εἰς τὴν φωλεὰν τῶν εὐρων ὁμῶς τὴν θύραν τῆς φωλεᾶς τῶν κεκλεισμένην, καὶ δὲν ἠδύναντο νὰ εὕρωσι τὸ κλειδίον αὐτῆς. Τί νὰ κάμωσιν; ὤφειλον νὰ μείνωσιν ἐξω καὶ νὰ βρέχωνται περισσότερον, διότι ἐξηκολούθει ἡ βροχὴ. Διὰ τοῦτο ἐπέταξαν πρὸς τὸ ἐρυθρὸν καὶ κιτρινὸν χρωματισμένον λείριον, καὶ τῷ εἶπον: «ὦ! καλὸν λείριον, ἀνοιξὸν μας ὀλίγον τὸ μικρὸν σου ἄνθος, ὅπως εἰσελθῶμεν ἐντὸς καὶ μὴ βρεχώμεθα!» Ἀλλὰ τὸ λείριον ἀπάντησεν: «Εἰς τὴν κιτρίνην καὶ τὴν εὐθρᾶν εὐχαρίστως ἀνοίγω, διότι μοὶ ὁμοιάζουν κατὰ τὸ χρῶμα, εἰς τὴν λευκὴν ὁμῶς δὲν δύναμαι.» Ἀλλὰ ἡ κιτρίνη καὶ ἡ εὐθρᾶ χροσταλὶς τῷ εἶπον: «Ὀχι, ἐὰν σὺ δὲν δέχεσαι τὴν ἀδελφὴν μας τὴν λευκὴν, καὶ ἡμεῖς δὲν θέλομεν νὰ ἐλθῶμεν ἐντὸς σου.» Ἀλλὰ ἡ βροχὴ ἐξηκολούθει ἰσχυρωτέρη καὶ ἠναγκάσθησαν αἱ καλαὶ μας χρυσαλίδες νὰ πεταχθῶσι πρὸς τὸ λευκὸν κρῖνον καὶ νὰ ζήτησῶσιν ἀπ' αὐτοῦ φιλοξενεῖαν. «Καλὸν κρῖνον, ἔλεγον, ἀνοιξὸν μας τὸ μικρὸν σου ἄνθος ὀλίγον, διὰ νὰ μὴ βρεχώμεθα» τὸ κρῖνον ὁμῶς ἀπάντησεν: «Εἰς τὴν λευκὴν εὐχαρίστως ἀνοίγω, διότι μοὶ ὁμοιάζει, εἰς τὰς ἄλλας ὁμῶς δὲν δύναμαι.» Καὶ ἡ λευκὴ εἶπε: «Ὀχι, ἀφοῦ δὲν δέχεται τὰς ἀδελφάς μου, οὔτε καὶ ἐγὼ εἶναι δυνατόν νὰ ἐλθῶ ἐντὸς σου, προτιμῶμεν ὁμοῦ ὅλοι νὰ βρεχώμεθα, παρὰ ἡ μίαν νὰ ἐγκαταλείψῃ τὰς ἄλλας.» Τότε δ' ἐπέταξαν καὶ αἱ τρεῖς μακρὰν καὶ ἀπὸ τὸ κρῖνον.

Ἀλλὰ ὁ ἥλιος ὄπισθεν τῶν νεφῶν εἶχεν ἀκούσει, πόσον καλαὶ ἀδελφαὶ ἦσαν αἱ τρεῖς χρυσαλίδες καὶ πόσον ἐβοηθοῦντο καὶ ἠγαπῶντο μεταξύ των. Διὰ τοῦτο διέσχισε τὰ νέφη, διέκοψε τὴν βροχὴν καὶ ἐφώτισε πάλιν λαμπρῶς τὴν ἐξοχὴν καὶ τὰς τρεῖς χρυσαλίδας μας. Δὲν παρήλθον πολλαὶ στιγμαὶ καὶ αἱ ὑπὸ τῆς βροχῆς ὑγρανθεῖσαι πτέρυγες τῶν χρυσαλίδων ἐστῆγυνσαν, καὶ

τὸ σῶμά των ἐθερμάνθη· τότε αἱ καλαὶ ἀδελφαὶ ἐπέτῳν, παίζουσαι, ἀπὸ ἄνθους εἰς ἄνθος ἀπαραλλάκτως καθὼς καὶ πρὶν μέχρις ἐσπέρας. Τὸ ἐσπέρας ἐπέταξαν πάλιν ὁμοῦ καὶ αἱ τρεῖς εἰς τὴν φωλεὰν των, εὐρον τὴν θύραν ἀνοικτὴν, εἰσῆλθον καὶ ἐκοιμήθησαν ἠπύχως.

ΜΙΑΤ. Π.

ΤΟ ΒΡΑΒΕΙΟΝ ΤΟΥ ΝΙΚΗΤΟΥ.

— «Ε! Ε! γιὰ τὸς ἄνθους κἀπο' ἐπὶ λίγο σιτάρι! ἔβλεπε γιὰ μὲνα, τί ὠραία! τί χαρὰ!» Ἐφώναξε ἕνα ὄρνιθι μὲ καμάρι. Καὶ ἐκτυποῦσε τὰ μικρὰ τοῦ πτερά.

«Ὀχι!! ἐφώναξε ἕν' ἄλλο ὄρνιθακι, Ἐγὼ τὸ πρωτοεῖδα! φύγε ἀπ' ἐδῶ! Καθιένει!... κάμε πῶς τὸ πέρνας δι' ἀγάθην... Ὅσο νὰ βῆξῃ τὰ φτερά σου σοῦ μαδῶ!»

— «Χί! Χί! σὲ μὲνα κάνεις; οὐ τὸ παλληκῆρι; Κἀπο' ἀγῶνα ἤστυα μὴν τὰς γευθῆς... Κ' ἀπόμα δὲν μὲ ξέρεις!... κάμε μου τὴ χαρὰ!... Ἐλα!... γιὰ δεξί μου τὴ ράχι σου εὐθὺς!...»

— Ἀν σοῦ βροτῆ ἔλα κοντὰ μου... νὰ σοῦ δείξω! — Γρήγορα πίσω!! κακομοίρη! εἰδαμὴ... — Πίσω!! γιατί θὰ πέτῃς, μόνον ἀν' ἐγγίξω... — Πίσω!! γιατί σὲ πνίγω τώρα στὴ στιγμή.

Κ' ἀγριωμένον, κατακόκκινα, πετιῶνται. Τὸ ἕνα ἔκτανε τὸ ἄλλο μ' ἄγρια ὀργή. Δαγκάνονται, μαδιῶνται, σέρνονται, τσαμπιῶνται. Τὸ αἷμά τους ποτᾶμι χάνεται στὴ γῆ...

Μὴ δὲν βατᾶ τὸ ἕνα πτῆρ' ἀποταμένο τρέχει νὰ φύγῃ, τρέχει, τρέχει νὰ σωθῆ... Καὶ ἄλλο (μὰ καὶ αὐτὸ σὸ αἷμα βουτηγμένο) Τρέχει τῆς νίκης τὸ βραβεῖο νὰ γευθῆ... Καὶ εἶδε... εἶδε... μ' ἕνα βλέμμα θλιβερό...! Ναί... εἶδ' ἕνα κομμάτι ἄχυρο μικρό...!

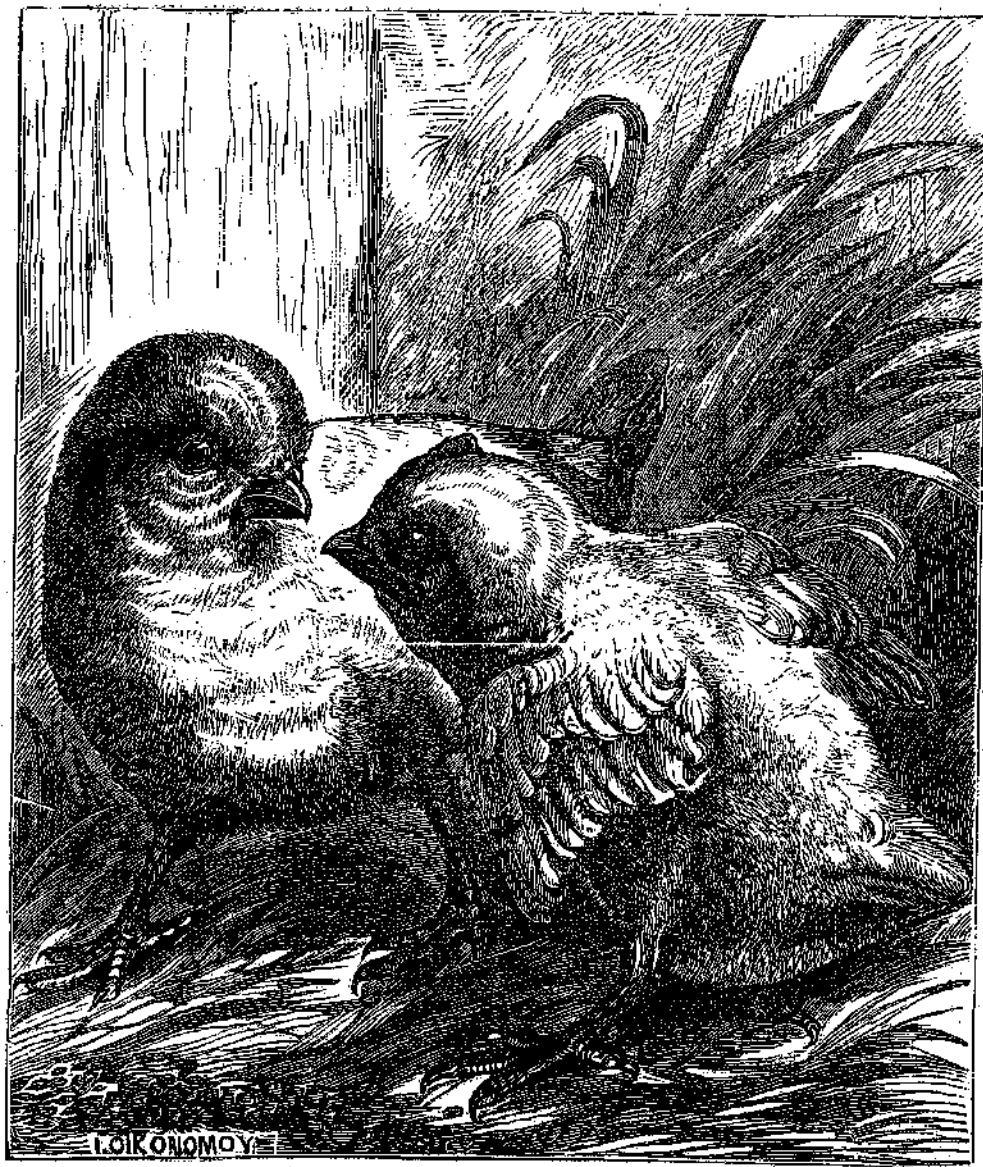
ΑἰΜΙΓΑΙΟΣ ΕΙΜΑΡΜΕΝΟΣ.

Η ΣΥΛΛΗΨΙΣ ΤΗΣ ΜΥΙΑΣ.

«Πρόσεχε, μικρὰ μου μυία! δὲν βλέπεις πέραν τῆς ρινός σου. Βεβαίως καθὼς προχωρεῖς, θὰ συλληφθῆς εἰς τὸν ἰστόν αὐτὸν τῆς ἀράχνης.»

Ἀλλ' ἡ μυία περιφρονουσα τοὺς λόγους μου, ἐπέταξεν εἰς τὸν ἀέρα ὡς νὰ μὴ ἐμελλε πλέον νὰ καταβῆ, καὶ ἐν τούτοις πλησίον τῆς, εἰς τὸν τοῖχον, ἠπλοῦτο εἰς τρομερὸς ἰστός ἀράχνης.

«Πρόσεχε, ἐπανέλαβον, θὰ σοὶ ἐπέλθῃ δυστύχημα! δὲν βλέπεις λοιπὸν τὴν παγίδα

— Πίσω!! γιατί θὰ πέτῃς, μόνον ἀν' ἐγγίξω!...»

ταύτην ἡ ὁποία εὐρίσκειται ἐνώπιόν σου;»

Ἡ μυία μὲ παρατήρησε μὲ ὑπερήφανον ἦθος, ὡς νὰ μοὶ ἔλεγε: «Σὺ μόνον διὰ τὰ βιβλία σου νὰ φροντίζῃς—διότι τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἐμελέτων τὸ μάθημά μου—ἐγὼ δὲν εἶμαι τόσοσιν τρελλὴ νὰ ἀφήσω νὰ μὲ συλ-

λάβουν... καὶ ποῦ;... εἰς τὸν ἰστόν μαιε ἀράχνης!»

Καὶ, διὰ νὰ δείξῃ ὅτι χλευάζει τὴν συμβουλὴν μου, ἐπέταξε μὲ περισσοτέραν δρμὴν. Μικρὰ ταραχὴ συνέβη εἰς τὸν ἰστόν, καὶ τὴν εἶδον ἐπικρέμαμένην ἀπὸ τοῦ ἐνός

πόδας με την κεφαλήν προς τὰ κάτω.

«Δυστυχία σου! δὲν σοὶ τὸ εἶπον ἐγώ;» ἐφώνησα. Ἀλλ' ἡ ἀσκεπτος ἐκεῖνη δὲν ἔχασε τὸ θάρρος της· ἐφαίνετο ὡς νὰ ἔλεγεν: «ὦ! μὴ σὲ μέλλῃ' ἀν συνελθῆθῃ ὁ εἰς ποὺς μου ἔχω ἄλλους πέντε ἐλευθέρους, θὰ κατορθώσω ν' ἀπαλλαγῶ!» Καὶ τότε ἔθηκε ἄλλον πόδα διὰ νὰ ὠθήσῃ τὸ νῆμα εἰς τὸ ὅποιον περιεπλέχθη ὁ πρῶτος· ἀλλὰ τὸ νῆμα συνέλαβε καὶ τὸν δευτέρου πόδα.

«Δυστυχίη!» ἐφώνησα καὶ πάλιν. Τὸ τάλαιπωρον ζῶφιον ἠγωνίζετο καὶ ἐφαίνετο ὡς νὰ ἔλεγε: «Περίμενε μίαν στιγμήν καὶ θὰ ἴδῃς' ἔχω ἄλλους τέσσαρας πόδας ἐλευθέρους!» Ἀλλὰ φεῦ! οὐδὲν σωτήριον κατώρθωσε, ἀλλὰ περιέπλεξεν εἰς τὸν ἰσθμὸν ἀλληλεδιάδοχος καὶ τοὺς ἄλλους πόδας, καὶ τὰς πτέρους, καὶ τὸ σῶμά της καὶ τὴν κεφαλήν της. Περαιστέρητο ἀγωνιωδῶς ζητοῦσα ν' ἀπαλλαγῆθῃ, ἀλλὰ μάτην ἦτο πλέον πολὺ ἀργά· τετέλεσται. Τότε ἦτο πλέον ἢ κατάλληλος διὰ τὴν ἀράχνην στιγμή. Ἐξῆλθε τῆς κρύπτῃς της καὶ, περιφερομένη περὶ τοῦ θύματός της, τὸ περιέδεσε διὰ νημάτων τοσοῦτων πυκνῶν καὶ σφιγκτῶν ὥστε πᾶσα προσπάθεια πρὸς σωτηρίαν ἀπέβαινε τοῦ λοιποῦ ἀναφελῆς. Μετ' ὀλίγον τὸ ἀτυχὲς ζῶφιον οὐδεμίαν κίνησιν ἠδύνατο νὰ κάμῃ, ἐγὼ δὲ δὲν ἠδύναμην πλέον νὰ τὴν διακρίνω ἐντὸς τοῦ πυκνοῦ ἰσθοῦ.

Ἡ ἀφήγησις αὕτη δὲν εἶνε μῦθος, εἶνε γαρονός· τὸ εἶδον διὰ τῶν ἰδίων μου ὀφθαλμῶν ὅτε ἦμην εἰς τὴν παιδικὴν ἡλικίαν, καὶ μολονότι παρῆλθεν ἰκανὸς ἔκτοτε χρόνος δὲν τὸ ἐλησμόνησα. Τὸ ἀναπολῶ δὲ εἰς τὴν μνήμην μου πάντοτε ὡςάκις βλέπω ἀσύναιτα παιδιά τὰ ὅποια, θέλοντα νὰ κάμωσιν ὅτι τοῖς ἐπέρχεται εἰς τὴν κεφαλήν των, ἀκολουθοῦσι τὸν δρόμον τὸν ὅποιον αὐτὰ θέλουσιν μετὰ ὅσῃν ἀπερισκεψίαν καὶ ἡμῖα, δὲν ἀκούουσι δὲ οὔτε τῶν γονέων των τὰς συμβουλὰς, οὔτε τῶν ἀληθῶν φίλων των καὶ πίπτουν εἰς τὴν παγίδα, εἰς τὸ κακόν, εἰς τὸν ὄλεθρον, ὡς νὰ ἤθελον μόνον νὰ γίνωσι θύματα τοῦ ἐχθροῦ.

ΦΙΛΟΜΕΛΑ.

ΛΥΚΟΣ ΓΕΝΟΜΕΝΟΣ ΠΟΙΜΗΝ.

Ἐνας λύκος μίαν ἡμέραν, μετ' ἀρνάκια γειτονέων, Πονηρὸς ὡς ἂν ἀλώπηξ, πλὴν πρὸ ἡμερῶν νηστεύων, συλλογίσθη γὰρ τροφήν νὰ ἀλλάξῃ τὴν μορφήν.

Καὶ λοιπὸν κινῆ μετ' ὄσκα καὶ καπὸτα ἐνδυμένος, Μὲ μαγκούρα εἰς τὸ χέρι καὶ αὐτὸν ἐνὸς κοιμένου, πλησιάζει σιγαλὰ τὰ ἀρνάκια τὰ θειλά.

Καὶ ἠδύνατο ἀκόμη τὴν ἀπάτην νὰ ἀδείξῃ, Στὸ καπέλλο ἂν μπορούσε τέτοιον τίτλον νὰ κολλήσῃ: «Νά! ὁ Θάνατος εἶμ' ἐγὼ τοῦ παντοῦ σὰς ὁδηγῶ!»

Πλὴν ὁ Θάνατος ἐκοιμήτο εἰς τὰ χόρτα τ' ἀθησιμένα, Ἀληθῆς ποιμὴν ἐκεῖνος, καὶ κοντὰ του πλάγιασμένα τὰ ἀρνία καὶ τὰ σκυλιὰ δὲν ἰδοῦσαν ἕμιλιὰ.

Ἐποκρίνεται ὁ λύκος καὶ κανένα δὲν πειράζει. Εἰς τὸ μέρος του νὰ φέρῃ τὰ μικρὰ των δοκιμάζει. Πλησιάζει ἄνοιον καὶ κοττάζει τὸ καθῆν.

Ἄλλ' ἐσεβῆθη ὅτι ἴσως ἂν συγχρόνως τὰ φωνάζῃ: «ὦ! τὰ πᾶσα καὶ εὐκόλως ὅτι θέλει θὰ τὸ πράξῃ, Ἄλλὰ τούτη τὴ φορὰ τὸν εὐρῆκε συμφορὰ.

Τὰ φωνάζει... πλὴν τὸν Θάνατον ὁ πτωχὸς δὲν ἐμιμήθη. Καὶ ἀντήχησεν τὸ δάσος, ... τὸ μυστήριον ἐλύθη.

Ἄλλοι τότε ἐξυπνοῦν Καὶ ἐπάνω του κινουῦν.

Καὶ τὴν ἔπαθε ὁ λύκος μετὰ πολλήν του καταστροφήν καὶ νὰ φέρῃ δὲν ἠμπορεῖ στὴν περιστάσειν ἐκεῖνην ἢ καπὸτα ποῦ φορεῖ τὴν φυγὴν τοῦ ἀραιεῖ.

Ἔτσι πᾶνονταί: πολλὰκις πονηροὶ τοῦ προσπαθοῦσι τοὺς ἀθωγέτους ν' ἀπατώσιν ἢ τοὺς ἄλλους ἀδικούσι. ἂν ὡς λύκος γεννηθῆς λύκος ἴσασαι ἀληθῆς.

(Κατὰ Λαφονταίν)

Γ. Δ. Θ

ΣΟΦΗ ΣΥΜΒΟΛΗ.

Εἰς ἔμπορος εἰς Ἡπειροῦ διὰ τῆς ἰκανότητός του καὶ δραστηριότητός του κατώρθωσε νὰ ἀποκτήσῃ ὠραίαν οἰκίαν καὶ ὑπ' αὐτὴν ὠραιότατον κατάστημα, πρὸ τοῦ ὅποιου τὸ πλῆθος ἴστατο καθ' ἡμέραν μετὰ θαυμασμοῦ. Μεταξὺ τοῦ πλῆθους τούτου εὐρίσκοντο συνήθως ἄεργοι οἵτινες δὲν εἶλον νὰ λέγωσι σιγὰ σιγὰ: «Αὐτὸς ὁ πλούσιος ἄνθρωπος ἦτο ὡς ἡμεῖς μίαν ἡμέραν καὶ δὲν εἶχε τίποτε.»

Ὁ ἔμπορος ἤκουσε μίαν ἡμέραν τὴν παρατήρησιν ταύτην, καὶ ἐπειδὴ εἶχε παρατηρήσει ὅτι οἱ πλείστοι τῶν θαυμαστῶν του ἦσαν παιδιά, ἀνήρτησεν ἐξωθεν τοῦ καταστήματός του τὴν ἐξῆς ἐπιγραφήν:

Μάθε κατὶ,
Τότε θὰ κάμῃς κατὶ,
Θὰ κερδήσῃς κατὶ,
Καὶ θὰ ἔχῃς κατὶ.

Μίαν ἡμέραν, ὅτε εἶχε πλέον γηράσει πολὺ, καὶ πρὸ πολλοῦ εἶχε ἀφήσει τὴν διεύθυνσιν τοῦ ἐμπορίου του εἰς τὸν υἱὸν του, λαμβάνει μίαν ἐπιστολήν ἐκ Κωνσταντινουπόλεως, ἐν ἣ βλέπει νὰ τῷ ἐκφράξῃ θερμὴν εὐγνωμοσύνην εἰς ἄνθρωπος τὸν ὅποιον οὔτε εἶχε ἴδει, οὔτε εἶχε γνωρίσει. Διὰ ποῖον πράγμα λοιπὸν νῦχαρίσται ὁ ἄγνωστος αὐτὸς τὸν ἔμπορον; Διότι εἶχε γίνῃ αἰτία ὥστε νὰ καταστῇ ἄνθρωπος τοῦ ἐμπορίου, δραστήριος καὶ οὕτω ν' ἀποκατασταθῇ. Ἴδου πῶς: Ὁ ἄγνωστος ἦτο μαθητὴς ὅποτε ὁ ἔμπορος εἶχε ἀναρτήσῃ τὴν ἐπιγραφὴν ἐμπροσθεν τοῦ καταστήματος, καὶ τὴν ἀνεγίνωσκεν ὡςάκις ἴστατο θαυμάζων πρὸ τοῦ καταστήματος, δηλαδὴ συχνότατα. Οἱ λόγοι ἐκεῖνοι ἐνεχαράχθησαν εἰς τὴν καρδίαν του, καὶ τὸσον βαθῶς ὥστε ὄχι μόνον ὅταν ἦτο μαθητὴς, ἀλλὰ πανταχοῦ καὶ πάντοτε, καὶ ὅτε ἦτο ὑπάλληλος, καὶ βραδύτερον εἰς τὰς ἰδικὰς του ἐπιχειρήσεις ἠσθάνθη τὴν ἀνάγκην νὰ ἦνε δραστήριος, ἐπιχειρηματίας, καὶ φιλόπνοος. Τέλος πάντων κατέστη καὶ ὁ ἴδιος ἔμπορος, εὐτυχὴς καὶ πλούσιος καὶ ἀνήρτησεν ἐμπροσθεν τοῦ καταστήματός του εἰς Κωνσταντινούπολιν, ἐπιγραφὴν μετὰ τὰς αὐτὰς λέξεις:

Μάθε κατὶ,
Τότε θὰ κάμῃς κατὶ,
Θὰ κερδήσῃς κατὶ,
Καὶ θὰ ἔχῃς κατὶ.

Ὅτ' ἀλάβωμεν ἀραγε καὶ ἡμεῖς τὴν εὐτυχίαν νὰ λάβωμεν ποτὲ ὁμοίαν ἐπιστολήν ἀπὸ τινος τῶν μικρῶν μας ἀναγνωστῶν, ἐν τῇ ὁποίᾳ νὰ μᾶς γράφῃ ὅτι τὰ πλούτη του καὶ τὴν εὐτυχίαν του τὰ ὀφείλει κατὰ μέγα μέρος εἰς τὴν συμβουλήν μας ταύτην;

ΤΟ ΑΚΑΤΑΣΤΑΤΟΝ ΚΟΡΑΣΙΟΝ

Ἡ μικρὰ Ἀγλαΐα ἦτο τὸσον ἀκατάστατος ὥστε οὐδέποτε ἐτακτοποιεῖ τὰ πράγματα τῆς.

Μίαν ἡμέραν ἦτο εἰς τὸ δωμάτιόν της, ὅτε ἡ θυγάτηρ τῆς γειτονίσσης τῆ ἔφερεν ἐν κἀνιστρον πλήρες κερασιῶν, τὸ ὅποιον αὕτη μετὰ τὴν ἀκαταστασίαν της τὸ ἔθηκεν ἐπὶ μίας καθέκλας ὅπου ἔτυχε νὰ εἶνε καὶ τὸ νέον φέρεμά της· ἐπειτα κατέβη νὰ παίξῃ εἰς τὸν κήπὸν των.

Τὸ ἑσπέρας ὅτε ἤρχισεν νὰ σκοτεινιάζῃ ἀνέβη εἰς τὸ δωμάτιόν της καὶ, κατακουρασμένη ὅπως ἦτον, ἐκάθησε μετ' ὀρμὴν εἰς τὴν καθέκλαν πρὶν ἀνάψῃ φῶς. Ἀλλὰ μόλις ἐκάθησεν ἀφῆκε φωνὴν φρίκης. Εἶχε καθίσει ἐπάνω εἰς τὰ κεράσια.

Φαντασθῆτε τί ἔγειναν τὰ φορέματά της ὡς καὶ τὸ ἄλλο κινουργές της φέρεμα τὸ ἐπὶ τῆς καθέκλας εὐρισκόμενον!

Ἡ μήτηρ της ἀκούσασα τὰς ὀξείας ἐκείνας κραυγὰς ἔτρεξεν εἰς τὸ δωμάτιον μετὰ τὸ φῶς εἰς τὰς χεῖρας καὶ, ἰδοῦσα τὴν ἐλεεινὴν τῆς κατάστασιν, ἐπέπληξεν αὐτὴν αὐστηρῶς διὰ τὴν ἀπροσεξίαν της, εἶτα δὲ προσέθηκε:

— Βλέπετε τώρα πῶσον εἶνε ἀνάγκη νὰ τακτοποιῆς τὸ δωμάτιόν σου καὶ νὰ θέτῃς κάθε πρᾶγμα εἰς τὴν θέσιν του; Ἴδου ἐτιμωρήθης διὰ τὴν ἀκαταστασίαν σου· εἶθε ἡ φορὰ αὕτη νὰ ἦνε ἡ τελευταία.

ΣΤΑΜΑΤΙΝΑ Π. Π.

ΘΗΣΑΥΡΟΣ

Ὁ πλοῦτος, τὰ κοσμήματα,
Τοῦ κάλλους ἢ λαμπρότης
Ἀνθρώπων προσδα κτήματα
Καὶ κόσμου ματαιότης.
Ἡ ἀρετὴ δὲ μόνη
Ἐπὶ τοὺς ἄλλους τῶν θνητῶν
Παρίσχετον καὶ ζηλωτῶν
Στολιζεῖ καὶ ὀψώνει.
Τὴν ἀρετὴν, ὦ κόρη,
Ὡς κάλλος ἀναφαίρετον,
Ἄγαπα καὶ θεώρει.
Διότι τ' ἄλλα φθονερὰ
Ἡ τύχη ἂν ἀρπάσῃ,
Αὐτὴ ἱμάνει σταθερὰ
Αὐτὴν δὲν θέλεις χάσει.

ΔΔ. ΚΑΤΑΚΟΥΖΙΝΟΣ.

ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΑ ΚΑΙ ΕΡΩΤΗΣΕΙΣ

42*

*τ*μ*ς—**γ*—*ργ**,
*ντ*μ*ς—*—*ργ*σ**.

43*

Ἀγτικατάστησον τοὺς κάτωθι ἀστερίσκους διὰ γραμμάτων ὥστε νὰ ἀναγινώσκονται καθένας καὶ ὀρίζοντως τὰ ὄνόματα δύο νήσων τῆς Ἑλλάδος· διαγωνίως δὲ δεξιόθεν καὶ ἀριστερόθεν δύο πρᾶξαλασσιῶν πόλεων τῆς Ἑλλάδος, τῆς μὲν ἐκ τῆς ἐλευθερίας, τῆς δὲ ἐκ τῆς ἀπελευθερωματικῆς ἡδῆ.

* * * * *
* * * * *
* * * * *

44*

Ποῖον εἶνε ἐκείνο τὸ ὅποιον ἀναπαύει συγχρόνως δάς τὰς αἰσθήσεις;

Ἐν Μυριοπόλει. Κ. Α. Δογραματζόπουλος.

45*

Κατὰ τί συμφωνεῖ ἡ κίνησις μετὰ τὴν ἀλλοθίαν;

46*

Ποῖα εἶνε αἱ λέξεις αἱ σημαίνονται θηρίον καὶ ποταμόν, θηρίον καὶ ἀστερισμόν, θηρίον καὶ ὄνομα ἀνθρώπου;

47*

Τίνος ἀριθμῷ ἀφίηται τὸ γινόμενον τῶν ἐξ ὧν ἀποτελεῖται· ἀριθμῶν εἶνε ἐξαπλῶσιον τῆς διαφορᾶς αὐτῶν.

Ἐν Ἰθάκῃ.

Δ. Σ. ΖΗΚΟΣ.

48*

Ὁ ἀεὶράλὸν με ἔχων
Ἀυτογενεὶ ἀναστεινάξει,
Ὁ τὸ ὄλον μου κατέχων
Ἐὐτυχίᾳ διασκηδάζει. Θ. Γ. Σκοῦρας.

49*

Κοντὰ μου ἄλλο δὲν χωρῶ' μ' ἀρέσει ἢ μοναξιά μου,
Μ' ἀνκόφης τὸ κεφάλι μου μακραινούνε. — αὐτιά μου.

ΛΥΣΕΙΣ

33*

Ἡ φιλοκονία εἶνε εὐτυχία καὶ ζωὴ·
θάνατος ἢ ὀκνηρία καὶ τῶν καινῶν πηγῆ.

34*

Ὁ κηπουρὸς ἔταξε τὸν λαίμαργον παῖδα δέκατον εἰς τὴν γράμην, καὶ ἤρχισε μετρῶν ἀπὸ τοῦ πρώτου ἕκαστος δὲ παῖς εὐθεσιάζμενος εἰς τὴν ἐκείστοτε ἐβδόμην θέσιν ἐξήρχετο τῆς γράμμης. ὣς· οὗτο ἐξήλθον ὅλοι καὶ ἔμεινε μόνος ὁ λαίμαργος.

37*

Αἰκατερίνη.

38*

Ἡ διαφορὰ ἐνός· Ε.

39*

Οἱ ἀστερισμοί: Μικρὰ καὶ Μιγάλη Ἄρκτος.

40*

Δήλος—ἦλος.

41*

Γάλλος—ἄλλος.

ΛΥΤΑ

Κυρίαί: Ἐλένη Δ. Γριζάνου, Εὐρυδίκη Σ. Βλάχου, Κουτῆ Βουτορά, Ἀλεξάνδρα Λιδανῶ. — Ἀσπασία Π. Φαρακλῶ (Ἀχαιοῦρος).

Κύριοι: Α. Παρίσης, Ν. Α. Ἀγκυριάνης, Στ. Λεοντίδης, Π. Δ. Περίδης, Στ. Ἐμμ. Νικολοῦδης, Ν. Β. Παπακωνσταντίνου, Π. Δ. Ζήκος, Ὁδ. Κ. Βάκουλης, Ρ. Γ. Κρίσης, Π. Α. Κουτσούκος Κ. καὶ Χ. Χατζῆ Μιγάλης, Δ. Γ. Καλογερόπουλος, Π. Παπαμιχαλόπουλος, Γ. Περίδης, Γ. Ἐβρουαῖος.

Γ. Θ. Γιαννακόπουλος (Λακωνίας), Ἄθ. Σωτηριάδης (Ναυπλίου), Γ. Δ. Σιγῶπουλος (Ζακύνθου) Ν. Χρυσάρης, Γ. Δ. Δανάλης, Ν. Κ. Ἀναστατάτος, Γ. Π. Φαρακλῶς (Ἀχαιοῦρος), Γ. καὶ Π. Α. Μοντεσάντος, Α. Σ. Σκινιζόπουλος, Β. Β. Μελισσινός, Π. Κακέτος, Β. καὶ Γ. Α. Ζακάντης, Μ. Μ. Ζακάντης, Γ. Σ. Μάρτατος, Δ. Μοσχόπουλος, Γ. καὶ Δ. Ε. Μοντεσάντος, Γ. Β. Τραυλός (Ἀργυροστρίου), Γ. Ἀνδρεάδης (Κωνσπολεως), Ν. Α. Σαλδάρης (Μαοσαλίας), Γ. Κ. Τζάλας (Υῶδας).

ΠΩΔΕΙΤΑΙ ΕΝ Τῷ ΓΡΑΦΕΙῷ ΜΑΣ Ὁ Α'. Τόμος « τῆς Διαπλ. τῶν Παίδων » ἄδτος ἀντὶ φράγκων 2.
(Ἀποστέλλεται δὲ εἰς τὰς ἐπαρχίας καὶ τὸ ἑξωτερικόν, ἐὰν εἰς τὸ ἀντίτιμον τοῦ τόμου προστεθῶσι καὶ λεπτὰ 30 διὰ τὰ ταχυδρομικὰ τέλη.)

ΟΡΟΙ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ

ΕΓΓΡΑΦΟΝΤΑΙ συνδρομηταὶ κατὰ πᾶσαν ἐποχὴν τοῦ ἔτους, προκαταβάλλουσιν ὅμως δόλοληρον τὴν ἐτησίαν συνδρομὴν καὶ λαμβάνουσι τὰ φύλλα ἀπὸ τοῦ πρώτου ἀριθμοῦ τοῦ τρέχοντος ἔτους.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ

| Ἐν Ἑλλάδι φράγκα 2

ΜΟΝΟΝ ΠΡΟΗΛΗΡΩΤΕΑ

| Ἐν τῷ ἑξωτερικῷ » 3

Εἰς τοὺς προμηθεύοντας καὶ προκαταβάλλοντας ἢ φ συνδρομῆς στέλλεται ἐν φύλλον ΔΩΡΕΑΝ ἐπὶ ἐν ἔτος. Ἀφίεται δ' ἘΚΠΤΟΣΙΣ δραχμῶν 200 ἐπὶ ταῖς 1000 ἐκ τοῦ ἀντιτίμου τῶν συνδρομῶν εἰς τοὺς προμηθεύοντας· πλείονας συνδρομᾶς τῶν ἢ φ.

Διηγήσεις μὴ συνοδευόμεναι καὶ ὑπὸ τοῦ ἀντιτίμου τῆς συνδρομῆς ΔΕΝ λαμβάνονται δπ' ὄφιν. — Μικρὰ ποσὰ ἀποστέλλονται καὶ εἰς γραμματόσημον. — Ἀπευθυντέον κατ' εὐθείαν πρὸς τὸ Γραφεῖόν μας.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ « τῆς Διαπλάσεως τῶν Παίδων » ὁδὸς Ἐρμοῦ, 72, πρὸ τῆς Καπνικαρέας, ἐν Ἀθήναις.